

Українські Вісті

КРАЇНА
1625
МУЗЕЙ-АРХІВ

Читайте сьогодні:

- Б. Сивенко. За добру волю! (стор. 1).
- Міжнародна інформація (стор. 1, 2).
- Д-р С. Росоха. Кінець 2-ої світової війни в Європі (стор. 2 і 3).
- Мирослав Стиранка. Хто винен? (стор. 3).
- В. К. Переселенські справи (стор. 4).
- Вол. Дубняк. ...бо ми зобов'язані перед народом... (стор. 4).
- С. Гординський. Микола Хвильовий (стор. 5).
- Д-р Лев Ганкевич. Суд при ОПУЕ в Мюнхені (стор. 6).
- Борис Лисянський. Немає сил мовчати! (стор. 6).
- А. Юрицяк. З'їзд українських профспілок (стор. 7).
- Леонід Полтава. „Залізничний стор. к.". Рецензія (стор. 7).

11 травня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 18 (76) Рік III

ЗА ДОБРУ ВОЛЮ! Французький уряд без комуністів

Відбулося вже дві конференції редакторів і ліцензіатів українських часописів американської зони Німеччини. На шпальтах нашої преси розміщено Комюнікат конференції ліцензіованих часописів і навіть передові статті на нову тему—**пресове замирення**. Ясна річ, ми за ідею, що мислиться за цим висловом, ідею **впорядкування взаємин у пресовій ділянці**. Ми були за це завжди, а не лише після чи в наслідок пресових конференцій.

Але ми вважаємо, що мало зречтисядоладностей і перегнів дотеперішньої практики в нашій пресі, а ще й треба (і це головне!) усунути ті шкідливі наслідки, які та практика спричинила і які лишаються і діють уже незалежно від того, чи—і який саме — „Комюнікат“ підписують редактори ліцензіованих часописів. Впорядкування головних ділянок українського громадського життя на еміграції було і є нашим найщирішим прагненням, нашим громадським „віруо“, яке ми завжди старалися і старатимемося **надалі підирати ділом, відповідним громадським поступованням**.

І саме тому, що ми хотіли б якнайбільшої адекватності, відповідності „Комюнікату“ як групового документу — нашій добрій волі й прагненню до нормалізації наших внутрішніх взаємин, ми ставимо до цього документу—свідка пресового замирення цілком означені вимоги. Насамперед, він потребує в головних своїх точках ясності, спрещеного формулювання, а не загальників. Бо в тих заталяниках криється тенденція взагалі **мовчати** про всі неподобства і болячки, які роз'їдають наш суспільний організм і викорінювати які завжди було почесним завданням преси. Лихо не в тім, що преса пише про злочини, а лихо в тім, що ті злочини існують, і треба **поборювати**, очевидно, не пресу, а злочини.

Коли говоримо про пресове порозуміння, ми не можемо забувати, що мова йде про налагодження здорових, нормальних відносин у громадсько-політичному житті української еміграції. Преса ж бо є його вияв і дзеркало. Не є і не може бути преса якимсь стороннім, незалежним від нашої громади тілом, що живе відірваним життям. Це—аксіома. Але в такому разі наше пресове порозуміння треба базувати на порозумінні наших політичних організацій, отже, насамперед, на принципах координації наших сил. Хто не знайшов у собі стільки доброї волі, щоб спільно обговорювати наші громадсько-політичні справи, щоб узгоджувати, координувати практичні заходи в цій сфері, той навряд чи знайде цю добру волю спеціально для пресового відтинку. Людська логіка промовляє ясно, що безглуздо рятувати пальці, коли відрубється ціла рука. Преса—то лише одна ділянка нашого суспільно-політичного фронту, одна—хоч, правда, дуже важлива—складова частина цілого комплексу громадсько-політичних справ, які одна гру-

па нашої емігрантської спільноти відмовилася **спільно** налагоджувати—мовляв, нема з ким, поза нами—самі лиш мертві душі!

І не випадково саме з цієї групи вийшов і перший дезорганізаційний крок щодо свіжого пресового порозуміння—маємо на увазі передчасну публікацію Комюнікату в „У. Т.“ з 30. 3. ц. р. Так само не випадково в тому ж числі „У. Т.“, у статті ред. З. П. з альбомом, гідним кращого вжитку, заявляється, що: „Від самих початків свого публіцистичного діяння наша газета поставили собі за принцип нікого не атакувати, ані не полемізувати особисто (Sic!)“. Або таке хвалювате узагальнення: „Українська Трибуна“ не почуває за собою в цьому розумінні якихось свідомих промахів чи провин. Отже, виходить (і як же це старе і далеке від справжнього замирення, як мало в цьому широго бажання порозумітися і мужньої постави супроти власних помилок!), що **винен хтось, винні всі інші, тільки не я!**

Ні! З такою ментальністю, з таким блискучо-амбітним наставленням годі підписувати веломовні комюнікати і зобов'язання. Шкода також красивих фраз „Часу“ про джентлменство і джентлменів, якщо в тому ж числі дається від Редакції заввагу, з якої необ'єктивність (отже і неджентлменство!) Редакції „Час“-у аж кричить.

Та й яка питома вага цього „страшного“ допису („Розмова „по душам“, „У. В.“ ч. 12), що так зденервував „Час“, коли в нашому суспільстві й досі б'ють колпортерів, викрадають і нищать часописи, тероризують редакторів „неактивістичної“ преси—і Редакція „Часу“ цього всього не помічає! Жодного разу вона не виступила з висловом громадського обурення і протесту з приводу таких негідних антигромадських вчинків, не засудила беззастережно надхненників найбільшого національного злочину наших днів — політичного бандитизму!

Ось про що треба не говорити, а кричати пробі! Бо такої ганьби і компромітації нас перед світом годі терпіти. Тільки безнадійний невіглас або шахрай може впевняти, що ці дикі хуліганські напади на інакомислящих, зокрема на пресових працівників можна в умовах Західної Європи вдержати „в секреті“, що „не можна вигортати сміття з хати“. Так зрештою можна дійти до такого стану людозненависти і мракобіття, як у країні східної сатрапії. Джентлмені! Сидіти по вуха в смітті, в бруді диких виплодів чужих ненависницьких ідей і боятися ці вишкребки викинути геть! Поставити себе на службу тим звихненим і ворогам інспірованим елементам, що за всяку ціну хочуть не допустити, а бодай затримати нормальний розвиток нашого суспільства... Ні! Наш часопис на цей протинаціональний шлях не стане! І коли може хтось мрівів через пресову угоду спонукати нас замовчувати неподобства в нашому громадсько-політичному секторі, той дуже помилявся.

ПАРИЖ. (ЮП, Дена). 4-го травня французькі Національні Збори відбули позачергове засідання з приводу вотуму довір'я урядові Рамадьє. 3 609 депутатів 360 висловили довір'я, 186 голосували проти і 63 утрималися. Всі комуністи, також комуністичні члени кабінету, голосували проти уряду.

Хоч комуністи голосували проти кабінету Рамадьє, вони не мали наміру податися до димісії. Це поставило міністер-президента в дуже скрутне становище. Перед ним стояла дилема: або податися до димісії цілим кабінетом, або виділити з уряду комуністів. Рамадьє обрав останнє.

В спеціальному комюнікаті міністер-президент повідомив про звільнення трьох комуністичних представників (віддали міністерствами національної оборони, праці і відбудови) і призначення натомість представників інших партій. В комюнікаті не згадано Моріса Тореза, що був міністер-президентом без портфеля, та Маррена, міністра охорони здоров'я. Вони також подалися до димісії.

Приводом до урядової кризи став страйк автомобільних заводів Рено. Страйкарі вимагали підвищення на 20% заробітної плати. Цю вимогу, що суперечить економічній політиці уряду, підтримали комуністи, порушивши тим самим солідарність уряду і загрожуючи звести нанівець усі дотеперішні досягнення в

Преса може жити й розвиватися у вільному суспільстві; найбільшими її ворогами завжди були думителі вільної думки і слова. Тож, бажачи піднести пресу на вищий джентлменський щабель, треба насамперед виразно, ясно і рішучо засудити не лише фізичних виконавців, а й ідейних надхненників брутального переслідування українцями української преси.

Підсумовуємо. Ми — за пресове порозуміння, бо ми взагалі за узгодження і порозуміння, як підставу і єдино-правильний дороговказ до **впорядкування нашого громадсько-політичного життя**.

Але ми ще раз підкреслимо, що самої деклямації про пресове порозуміння і самих комюнікатів, хоча б підписаних абсолютно всіма учасниками, ще далеко не досить. Потрібна добра воля до **пошанування своїх політичних неоднорідців, потрібна в правдивому розумінні національна чесність і щире прагнення, обстоюючи свої та поборюючи чужі політичні погляди і концепції, послуговуватися виключно чесними засобами і методами**. Таку добру волю не докажується підписом під комюнікатом, а докажується **практичним поступованням у повсякденній діяльності**. Це вірно для кожної суспільної ділянки, а для пресової — особливо.

Б. СИВЕНКО.

ділянці зниження цін на товари, стабілізації заробітної плати і усунення інфляції. Але справжньої причини, чому комуністи схильні скотитися до опозиції, треба шукати в розвитковій міжнародній політиці. Приваймі так думає дипломатичний кореспондент агенції Ройтер. Сучасну кризу кабінету треба віднести на рахунок розбіжностей в ділянці закордонної політики. Комуністи тієї думки, що французький уряд чимраз більше вступає в контакт з англосаксонськими державами і віддаляється від Москви.

Лондонський „Таймс“ гадає, що тепер вже не можна, очевидно, сподіватися, що надалі Францією зможе керувати коаліційний уряд. „На сцену падає тінь генерала де Голя і його партії, — пише часопис. — Його теза, що комуністами керує Москва, і що комуністи ладні під цю пору діяти проти конституції, знаходить достатнє підсилення“.

Заява соціалістів

ПАРИЖ. (ББС). 7-го травня французькі соціалісти офіційно оголосили про свій намір залишатися й надалі в уряді, не зважаючи на димісію комуністів. Досі соціалісти не погоджувалися брати участь в урядовій коаліції, в якій не було б представників комуністичної партії.

Знову урядова криза в Італії?

РИМ. (Дена, Радіо-Беромюнстер). Виконавчі комітети соціалістичної і комуністичної партій Італії рішучо висловились проти пропозиції де Гаспері поширити теперішній кабінет. Комуністи й соціалісти вважають за краще залишити його без змін. Зате де Гаспері наполегливо обстоює свої домагання, щоб, як він сказав, урятувати Італію. Гадають, що на цьому ґрунті може постати в Італії нова урядова криза.

Як подавало швейцарське радіо, 7-го травня соціалісти і комуністи вимагали від де Гаспері категоричної відповіді щодо його замірів.

Опозиція проти Труменової програми

ВАШІНГТОН. (ББС). 7-го травня, під час дебатів з приводу Труменової програми допомоги Греції і Туреччині, у палаті Представників гостро критиковано плян допомогової акції згаданим країнам. Деякі представники пропонували викреслити Туреччину з програми американського президента. Інші радили зменшити заплановану допомогу Греції і кількість військового персоналу, що мав би бути туди надісланий. Загалом пропозицію Трумена сприйняла палата Представників не так прихильно, як сенат.

Маршал рекомендував якнайкорше схвалити плян допомоги середземноморським країнам.

* МОСКВА. (Дена). Советський міністер фінансів оголосив про випуск другої державної позики, розміром 20 млрд. карбованців. Радіо закликло робітників підписатися на суму місячної заробітної плати. Нову позику видано терміном на 20 років.

* БУЕНОС-АЙРЕС. (Дена). Під час вуличних боїв у парагвайській столиці Асунсіон вбито понад 1000 осіб. Бої розпочалися наслідком заколоту одного морського гарнізону.

* МАДРИД. (АП). Франко опублікував наказ про „поборювання бандитизму і тероризму“.

* ПАРИЖ. (ПР). Від 26 квітня до 2 травня в Парижі відбувався III-й міжнародний конгрес „Union Feminine Civique et Sociale“ — Міжнародного Жіночого Об'єднання в справі оборони і зміцнення суспільно-громадського і соціального становища жінки. Конгрес скликано комітетом, на чолі якого стояла Сузанна Бідо, дружина французького міністра закордонних справ.

* ГААГА. Згідно з повідомленням голландського соціалістичного часопису „Het Vrije Volk“, 30% із загального числа 9 міль. населення Голландії висловили бажання емігрувати. Найбільша частина бажала б виїхати до Південної Африки. („Нувель де Франс“, 4-5. 5).

* НАНКІН. (Дена). Китайський міністер оборони ген. Пайчун Геі заявив, що численність комуністичних військ, які під цю пору протистоять урядовим частинам, становить 820 тис. воєнків.

* ПРАГА. (Дена). Яна Бату засуджено заочно до 15 років ув'язнення, з втратою всіх громадських прав і конфіскацією майна.

* МЮНХЕН. (АП). 2-го травня на штах розкладу руху залізничних поїздів мюнхенської головної станції з'явилися—невідомо яким чином—нацистські плякати, які вихваляли Гітлера як ідеального вождя і сповіщали про заснування нової антисемітської партії.

* ГАЙФА. (Дена). Жидівські терористи напали на тюрму поблизу Гайфи, де недавно страчено Грунера, і звільнили приблизно 250 в'язнів, серед них 100 небезпечних терористів.

* АНКАРА. (ЮП). До Костянтинополя прибуло бойове з'єднання американської морської флотії. Населення захоплено зустрічало американських гостей.

* ВІДЕНЬ. (ЮП). На підставі закону про денацифікацію звільнено 120 професорів віденських вищих навчальних закладів.

* БАДЕН-БАДЕН. (Дена). На підставі розпоряджень французького головнокомандувача в Німеччині, у французькій зоні проголошено амністію для всієї молоді, що народилася після 1 січня 1919 року. Виняток становлять партійні активісти, члени організацій СС, СА і Гестапо.

Собор Єпископів УАПЦ

Шлях дводенної Сесії Священного Синоду в Мюнхені відбудеться 12, 13 і 14 травня Собор Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви з усіх існуючих єпархій. Собором керуватиме голова УАПЦ митрополит Подкарп. 15-річний ювілей церковно-адміністративної діяльності якого відзначає тепер наше українське громадянство.

„Миротворці“ з „ЧАСУ“

У ч. 17 (82) часопису „ЧАС“ вміщено Постанову пленуму Таборової Ради в Байроїті з приводу допису „Розмова по душах“, що ми його надрукували в ч. 12 нашого часопису. Під цією Постановою подано коментар „ВІД РЕДАКЦІЇ“, в якому говориться:

Уміщуючи надісланий нам комунікат — про жалюгідний напад одного із наших пресових органів на український табір в Байроїті, вже після наради ліцензії, — зазначаємо, що цей напад має вже і свої наслідки. Як нас повідомляють, в днях 16. і 19. квітня ц. р. американська поліція в супроводі представників УНРРА перевела ревізії в членів Управи табору, Контрольної Комісії, урядовців Управи та деяких визначніших громадян. Представникам українського громадянства, які домагалися в УНРРА подання причин ревізій та слідства, представники УНРРА заявили, що ревізії переведено на підставі допису п. Каліни, надрукованого в „Українських Вістях“...

З цього приводу Редакція „У. В.“ заявила таке:

1) У Байроїті є два українських табору.

2) Хоч у дописі „Розмова по душах“ мова мовилася про затиск та збирання грошей (і тільки про це!) в невідомому таборі і вже аж наприкінці зазначено: „...таке діється саме в байроїтському таборі,“ проте табір із казарм принц Леопольд дуже швидко zareагував на цей допис: до всіх редакцій поспішалися „листи“, „протести“ та „комунікати“, що їх розсилає Таборова Управа. Отож з усього видно, що затиск у тому таборі таки справді мав місце, а факту збирання грошей ніхто — ні Управа табору, ні Таборова Рада не заперечують.

3) Ревізії в цьому таборі відбувалися і раніше, а останні ревізії — 16. і 19. IV. — як повідомила про це УНРРА в своєму офіційному комунікаті, були викликані наявністю анонімних листів, надісланих до дирекції УНРРА. Отож „Українські Вісті“ тут ні до чого: їх притягнуто сюди — звичайно, щоб дискредитувати — з волі п. п. Редакторів „Часу“.

Інформуючи про це українську громадськість, ми змушені додати до всього таке: якщо й справді у

Що діється в Югославії

РИМ. Як повідомляв на тому тижні з Риму кореспондент німецького часопису „Баденер Таблят“, із заяв югославського міністра Александра Ранковича виходить, що становище в Югославії дуже напружене, зокрема зростає незадоволення до режиму Тіто. Це підтверджується хоч би тим фактом, що до Адриатичного побережжя Італії щоденно прибувають нові втікачі з югославського берега, які втікають із своєї батьківщини. Вони запевняють, що в Югославії точиться справжня „домашнього масштаба війна“.

У Римі відомо, що і четники (національно наставлена організація) і так звані (кroatські) „хрестоносні

лицарі“ мають у горах свої власні квартири і діють проти тітовців. Крім того, підтверджують, що югославські тюрми переповнені „політичними“ в'язнями.

Щоб переконливіше змалювати ситуацію в Югославії, в кореспонденції наведено слова югославського міністра Ранковича. Міністер, між іншим, сказав: 1) Харчова ситуація Югославії так катастрофальна насамперед через те, що селяни відмовляються здавати свої продукти. Це стосується навіть багатих областей Воеводина. 2) В цілій Югославії щоденно відбуваються акти саботажу. Як відверті заколоти, так і акти саботажу спрямовані проти

комуністичного уряду. 3) За словами самого Ранковича, протягом року, а саме від 1-го березня 1946 р. до 1-го березня 1947 року, урядові частини знищили під час сутічок із „заколотчиками“ 3467 осіб.

воркувати під час теперішніх нарад питання про скасування англійського мандату на Палестину і відновлення її незалежності. Пізніше самі араби забрали свою пропозицію назад, заявивши проте за собою право порушити це питання знову, як тільки одержуть нові інструкції своїх урядів.

Згідно з повідомленнями АФП з Гайфи, заступник голови Арабського Комітету заявив, що араби мусять бути готові до всяких несподіванок. Перш, ніж купувати собі одягу, харчі і будинки, вони повинні забезпечити себе зброєю і амуніцією, щоб оборонити свій дім. Якщо США й Англія не обстоюватимуть арабської справи, араби протистоятимуть інтересам обох країн, зокрема щодо нафтових концесій.

ЛОНДОН. (ББС). 6 травня. Політичний Комітет ООН має вислухати погляди „Жидівської Агенції“ на справу Палестини. Після того, як араби забрали назад свою пропозицію, невідомо, що вирішать вони тепер з огляду на такий поворот справ. Це покажуть найближчі засідання.

Корейська комісія розпочинає роботу

ВАШІНГТОН. (ЮП). 5-го травня. В одному листі до советського міністра закордонних справ Молотова Маршал робив особливий наголос на тім, щоб спільна американсько-советська комісія в справах Кореї 20-го травня знову розпочала в Сеолі свою роботу.

Спільна американсько-советська комісія припинила свої наради 8-го травня 1946 р. з огляду на розбіжності з приводу питання утворення тимчасового корейського уряду. Відтоді комісія ще й досі не розпочала своєї роботи.

Напруження в південній Каринтії

ЛОНДОН. (Дена-Ройтер). Останнім часом Югославія значно підсилила свої війська в областях, що прилягають до південної Каринтії. Про це повідомляв з Клягенфурту кореспондент часопису „Дейлі Телеграф“. (Південна Каринтія є частиною Австрії, на яку висуває свої претензії Югославія). У цьому зв'язі щораз більше зростає напруження, надто після безуспішного закінчення Московської Конференції, що, як відомо, не принесла сподіваного австрійського договору. Велика кількість тамтешньої людности переконана, що Югославія окупує ці терени (хоч з приводу їх майбутнього ще нічого не вирішено!), як тільки

Англія введе звідти свої збройні сили. „Багато мешканців Клягенфурту, Вілляху та інших міст і сіл Каринтії, — пише кореспондент, — уже готуються до втечі.“

ДЕБАТИ З ПРИВОДУ ПАЛЕСТИНИ

НЬЮ-ЙОРК. (Ройтер). Плянний комітет позачергової Сесії ООН в справах Палестини відхилив прохання „Жидівської Агенції“ допустити її представників до участі в пленарних засіданнях. Всі члени комітету погодилися на тім, що дати такий дозвіл означало б порушити параграфи Карти ООН, яка не дозволяє представникам держав, що не є членами ООН, брати участь у засіданнях Сесії. Трігве Лі так і сказав, що на Сесії ще ніколи не виступали представники приватних організацій, якщо ж допустити „Жидівську Агенцію“ до участі в нарадах, то це створило б надалі прецедент і змусило б ООН до нових поступок. Але щоб піти жидам назустріч, у цій справі прийнято пропозицію американського делегата Осгіна: жиди можуть висловити свої погляди в політичному комітеті ООН.

Перед тим Сесія відкинула пропозицію арабських держав — обго-

нас трапляються „жалюгідні напади пресових органів,“ про що пише „ЧАС“, то, на нашу думку, нічого не може бути жалюгіднішого від того, чим є згаданий „коментар“ аж надто ретельних „миротворців“ з „ЧАСУ“. Коли вони гадають у такий нечесний спосіб здійснювати принципи „пресового миру“, то можемо їх заперечити — того миру ми ніколи не дочекаємось.

Кінець 2-ої світової війни в Європі

8-го травня ц. р. минуло два роки з того часу, коли закінчилась в Європі т. зв. „друга світова війна“. А була це війна страхотлива, якої ще світ не знав. Сьогодні, кожний з нас, а особливо ті, що перебували тоді в тюрмах і концетраках, з великим зацікавленням перегортають старі часописи і без віддачу, прямо ковтають воєнні звідолення і коментарі з боїв на фронтах, про перебіг гігантських боїв, про розбиття мільйонних армій, про зайняття — протягом кількох днів — цілих держав тощо. Але особливо слідкуємо з напруженням за роком 1945, що приніс альянтам повну перемогу. Без цієї перемоги мільйони людей не вернулися б із гітлерівських тюрм і концетраків до своїх рідних і не побачили б своєї волі.

Перші чотири роки війни принесли успіх державам Осі. Аж Сталінград, Ель Алямайн і Гвадальканар позначили рішальний зворот війни, дальший хід якої зачали означувати вже альянти. У вересні 1943 р. відпадає, як військова потуга, Італія, а в грудні розпочала советська армія офензиву, що за-

кінчилась аж на Карпатах. Окупація англійською армією Риму з початком червня 1944 була немов сигналом до започаття могутньої інвазії на захід — у Франції. Німецький західний вал проломлено геніальною стратегією генерала Айзенгауера, і англо-американські армії непереможним походом посунули до кордонів німецького Райху. Совети дійшли до Висли, зайняли Бухарешт, Софію і досягнули Дунаю. Новий 1945 рік застав німецькі армії стиснені в межах своєї батьківщини; Союзники ж готували останній удар на гітлерівську Німеччину.

Однак, основні зміни початок 1945 року на східному фронті. Літньою офензивою в 1944 р. осягнули большевики кордонів Східної Прусії, Нарви і Висли, де збудували собі випадові бази і пробігли собі дорогу Карпатами на Словаччину. Це крило відтак кілька місяців не діяло. Південне крило посунулося Мадярщиною аж до південних словачьких кордонів, Дунаю і далі до Болотонського озера і ріки Драви. По обох боках Будапешту клин советської армії ся-

гали аж до Піліських і Вертешських верхів. Щоб утриматися в Будапешті і забезпечити Відень, німці зробили проти тих клинів наступ, подібно як то зробили в Арденнах. Це був останній наступ німців на східнім фронті. Північне

Київ в 1941 р. Люди без житла і пристановища

крило советських армій розпочало воєнні акції 12-го січня і протягом тижня досягло західних кордонів „Генеральної Губернії“, відтак пе-

реїшло властиві кордони Німеччини і 24-го січня досягло правого берега Одри. Наступом на північ, проти Ельбінгу (27.) досягнули Балтійського моря і відрізали сх. Прусію.

На західному фронті, де аж до часу, коли французи зайняли Кольмар (2. лютого), відбувалися тільки місцева бойова діяльність, закінчує генерал Айзенгауер підготовку до останнього наступу. І-а Канадійська армія, в рядах якої було багато українців, розпочинає 8-лютого генеральну офензиву, разом з англійськими корпусами, наступом між Райном і Мозелем, а 3-я американська армія прилучається в Сніжнім Ейфелі тоді, коли XV-й американський корпус розпочинає наступ на Саарську область. Уся вага боїв зосереджується на ріці Рур, долину якої залили водою німці, зірвавши насипи і річні перегороди. 23-го лютого йде тут до наступу ще I і 9-а американські армії, які пробігли собі вступ до Дюрена і Юліху на другім березі Рури (25. II.).

На східному фронті 1-го лютого досягнули большевики фортецю Кострин, в усті ріки Варти і Одри, 70 кілометрів від Берліну. Північне крило вляло собою тепер клин з

США допомагатимуть Китаєві

ВАШІНГТОН. Президент Трумен спеціальним декретом дозволив передати Китаєві різні з'єднання американської морської фльоти. Дозвіл стосується щонайбільше 271 кораблів, обслуга яких має складатися не більше як з 100 офіцерів і 200 моряків. У декреті президента далі говориться: „Все інше має врегулювати міністер морської фльоти, погодивши свої рішення з державним секретарем“.

Першотравневий наказ Булганіна

ЛОНДОН. (ЮП). В своєму першотравневому наказі до советських збройних сил советський міністер оборони Булганін звернувся з закликом кожночасно бути на бойовій поготові. Булганін акцентував: „Гарантувати безпеку мирної праці нашого народу і захищати державні інтереси Советського Союзу — обов'язок наших збройних сил. Щоб успішно виконувати ці завдання, війська мусять бути у всякий час готові до дії. Російські воєнки і матроси мусять сумлінно удосконалюватися у воєнній техніці, щоб також у майбутньому бути активними бійцями“.

„Ніхто не бажає нової війни“

ПРАГА. (Дена). Чехо-словацький міністер закордонних справ Ян Масарик минулої середи заявив, що ніхто не може собі дозволити, ні сіло, ні впадо, розпочати війну і, на його думку, ніхто й не бажає нової війни. Нині існують, за словами Масарика, два діаметрально-протилежні погляди на політичну міжнародну ситуацію. Прибічники крайніх лівих твердять: США є, мовляв, Молохом і „п'явкою“. Вони сподіваються, раніше чи пізніше в США виникне криза, після якої американці також повернуть ліворуч. Друга сторона гадає, що цього року в Советському Союзі буде неврожай, і тому Совети будуть змушені просити допомоги. Масарик сказав, що він не поділяє жадного з цих двох поглядів: він не сподівається кризи в США і думає, що як в Росії, так і в Румунії та Югославії буде добрий урожай.

Кострином на верху і сторонами Одра-Татри і Варта-Висла. Щоб забезпечити собі базу до дальшого наступу на захід, большевики розширюють свій клин ударами з його боків. З простору між Кострином і Шнайденмюлен наступають советські дивізії в напрямку на Арнсвальде (4. II.) і Штаргард, майже до устя Одри, на південнім боці клина наступають із своїх баз Штейнав (9. II.) на Леницю (11. II.), Бундлаві і Загань (12. II.), відкидають німців за ріку Бобер, добувають Зорав (14. II.) і 23. II. досягають правого берега лужицької Ніси.

В міжчасі, 4-12 лютого, відбувалася конференція „Великої Трійки“ — Рузвелт, Черчіл, Сталін — в Ялті. Велика трійка зійшлася, щоб обміркувати різні заходи пов'язані з скорим розбиттям Німеччини, її окупацією, роззброєнням і репараціями, і також щоб вяснити деякі політичні питання, передусім югославське і польське і, нарешті, щоб розглянути питання організації Об'єднаних Націй. По дорозі до Ялти Черчіл з Рузвелтом конферували в Александрії про дальше ведення війни проти Японії, як також зійшлася з головами арабських держав і Абесінії, щоб з ними роз-

ХТО ВИНЕН?

НА МАРГІНЕСІ УЛЬМІВСЬКОЇ ПОДІ

Написав Мирослав СТИРАНКА

Аналізою самих хуліганських подвигів в Ульмі не буду займатися. Зрештою тут немає що аналізувати. Горстка примітивних людей, заігнатованих дешевою і плиткою демагогією, на свій лад захотіла „розв'язати“ одну з проблем українського політичного життя. Думаю навіть, що ці люди діяли з патріотизму, в глибокому переконанні, що засоби, яких вони вживають для знищення „внутрішнього ворога“, є єдино-правильні і доцільні. Але піду ще далше! Вірю, що цих вчинків, які, з одного боку, межують з найвоєністським вибиванням вікон нелюбим учителями, а з другого — з найбільш нападницьким політичним бандитизмом, допустили вони з власного імпульсу, що ніхто їх не намовляв до цього, не давав наказу. Говорю, звичайно, не тільки про самих активних „вікобивців“, але й про тих поліцистів, що заховували найбільше дискретний і приязний „девіталітет“, і про аеропаг ульмівських політичних „волонтерів“, які якщо самі не були режисерами, то вважали і вважали методи „бей жидів, спасай Расею“ за єдино-правильні і доцільні. Але, на жаль, не йде тут тільки про ульмівські події та про ульмівських того роду, по-жалься Боже, „політичних діячів“. Коли б Ульм був тільки виїмком, це не було б страшне і такі льокальні нездорові прояви було б легко зліквідувати. На жаль, мусимо ствердити, що це не відокремлене явище. Маємо в тому випадку на думці не того роду події, але систему, яка доводить в своїх наслідках до таких подій.

Що ж це за система? Приглядаючися ближче до життя в таборах, мусимо ствердити, що тон цьому життю від довшого часу надають люди примітивні і політично недорозвинені. Не маю на думці, звичайно, таборних управ, але ті „сірі еміненції“, які стоять самі в тіні, стараються тримати руку на живчику таборного життя, без відома яких в більшості таборів нічого не діється, та які, дібравши собі відповідні „командні склади“, є фактично таборними диктаторами. Але сам факт існування таких таборних „сірих еміненцій“ ще не був би загрозливий, бож з практики знаємо, що кожна політична течія завжди має тенденції опановувати та брати під свій вплив цілість суспільно-політичного життя. Біда тільки в тому, що з правила цими таборними про-

відниками є люди суспільно і політично невироблені, примітивні, люди капральського типу, які в нормальних політичних обставинах виконували б власне роллю капралів при війську, в'язничних сторожів чи поліцистів. І, на мою думку, виконували б, поставлені на своє місце, свою роботу правильно. Опинившись, однак, не на своїм місці, в ролі таборних, а часто і нетаборних провідників, які мають за завдання впливати на суспільне і політичне життя, формувати прилюдну опінію тощо, вони знижують до свого рівня цілість життя, упрощують найбільше складні питання та розв'язують їх так, як уміють. Наслідки такого „керівництва“ ми маємо сьогодні. Це — палення часописів, стосування палиці як єдиного аргументу супроти політичного противника, жалюгідні історії з прапорами, ульмівські події, це примітивізація політичного життя взагалі.

Але йдімо далше і поставмо собі питання: чи ті люди винні в тому, що опинилися не на своїх місцях та що неправильно поступають? Адже самі вони на ці пости не вибилися. В суспільному житті, при існуванні вільного добору, як правило, висуваються завжди на передові місця найкращі. Це загальне правило стосується теж і до нашого життя. Коли ж у нас сьогодні справи йдуть інакше, то це наслідки системи, яка панує в деяких наших середовищах, системи, в якій критерієм оцінки здібностей людини є не політична і суспільна зрілість, розум, такт та чесність, але безоглядний, сліпий послух, крикливий гурапатріотизм і революційність та більша або менша скількість літ, пробутих у в'язниці чи концентраці. За тими критеріями пішов добір провідницьких кадрів у таборах. І в наслідок того маємо такий стан як сьогодні. Отже не шукаймо безпосередніх винуватців жалюгідних ульмівських подій та їм подібних, тих, які були і які будуть серед таборних кадиків, але серед тих, хто їх цими кадиками

іменував та хто поблажливо, крізь пальці, дивиться на їхні витівки. Це є правдиві винуватці того нездорового і загрозливого стану, який сьогодні витворився по наших таборах.

Не допоможуть тут і традиційні виправдання, мовляв: нам нічого не відомо чи ми жадних того роду наказів не давали, ані не похвалюємо таких методів. Хто добирає собі такий склад низового активу, який вважає єдиним найбільше надійним і корисним засобом внутрішньо-партійного політичного виховання 25 на голу, а єдиним політичним аргументом у внутрішньополітичному житті фізичний терор, хто не вживає якнайбільше рішучих заходів, щоб або його (той актив) перевиховати, або замінити іншими, політично розумними людьми, той завжди поноситиме повну відповідальність за все це, що його партійні низи роблять чи під впливом тих партійних низів робиться.

А втім, чи тільки під впливом тих партійних низів? Візьмімо для прикладу ульмівські події. Хто в тому випадку був дійсним сприяником тих жалюгідних подій? Чи ті, що кидаючи камінням та вигукуючи „бий комуністів“ — може вірили, що для української справи роблять добре діло, що дійсно б'ють правдивих ворогів, чи може ті, що на сторінках преси та всіма іншими можливими методами ведуть переперіливу і демагогічну агітацію проти „багрянівців“, називаючи їх прямо „комуністами“ та інспіруючи їм, що вони є прихильниками „інтернаціональної ідеї, висуненої Москвою“ (див. „Українська Трибуна“ чч. 14. і 21. за цей рік).

Чи ця переперілива в засобах акції має в собі хоч трохи здорового глузду? Кожний, хто бодай трохи зорієнтований в ситуації за останні роки, знає, що ті самі проблеми, які сьогодні дискутують і порушують „багрянівці“, були так же само дискутовані і порушували в краю під час німецької окупації, а описля, як правильні і життям

підтвержені, були зафіксовані в програмі тієї ж організації, яку сьогодні так нещасливо беруться заступати деякі люди тут на еміграції.

Але всі ці справи і проблеми для тих людей, що думають або категоріями просвітянщини, або волюнтаристичного довосенного націоналізму, — неважні і несуттєві. Вони їх не розуміють, не хочуть зрозуміти, вони їх ненавидять. І для того, кинувши їх в один „котлолок“ разом з комунізмом, соціалізмом і ще з чим хочете та, мов на глум виставляючи свою власну програму, вважають все це за контр-аргумент проти „багрянівців“, подаючи масам у формі дешевої і плиткою демагогії.

І власне не що інше, як ця плитка і дешева демагогія і була одною з найважливіших причин ульмівських подій. Розгойданий проти „комуністів“ „актив“ почав діяти такими методами, яких він звик вживати, не розбираючись в тому, чи це правда, чи ні. Отже не хто інший, як саме носії та подвижники цього „розгойдування“ є головними винуватцями ульмівських подій та взагалі метод, спертих на нетерпимості й стосуванні терору серед власного суспільства.

Може хтось сказати: „Ти ж є одним із співвинних, бо треба було давно ці справи поставити одверто і ясно під призму прилюдної критики. З другого боку, може власті закид: робиш похибку, бо для оздоровлення відносин є інші шляхи. Метода прилюдної критики не дасть жадних позитивних наслідків, тільки користь зовнішньому ворогові.“

Мушу ствердити, що причиною моєї дотеперішньої мовчанки була надія, що зможу причинитися до поправи ситуації, стараючися знутри довести до змін. Коли ж всі мої заходи в тому напрямі завели, коли я остаточно переконався, що ті, від яких залежить проведення основних змін на ділі, вважають теперішній стан за нормальний, а навіть для них корисний, — думаю,

що настав час видвинути ці болючі справи перед форум громадської критики. Аргумент, що, мовляв, тільки зовнішній ворог користає з цього — відпадає. Ворог ще більше користає, власне, з того невідрадного і загрозливого стану, який у нас нині існує, і який на внутрішньому відтинку позначається, м. і., приходом до голосу політичного примітиву з вживаними ним методами політичної боротьби. Як наслідок того, а в дійсності тенденції деяких політичних середовищ тримати суспільство в руках, з одного боку, власне, за допомогою того примітиву, а з другого — за допомогою змонополізованих виключно для себе гасел „красової боротьби“, маємо таку політичну ситуацію, яка нині у нас існує.

Ця ситуація мусить бути змінена якнайосновніше, інакше стан застою, викликаний нездоровими і шкідливими явищами на внутрішньому і зовнішньому відтинках нашого політичного життя, не тільки триватиме далше, але ще й поглиблюватиметься і ми ніколи не виконаємо тих завдань, які на нас покладає край. Боротьбу з цими шкідливими і нездоровими явищами повинна провадити ціла здорова більшість нашого громадянства, а насамперед той чесний і ідейний елемент, який бачить хиби і пороки власного середовища, не погоджується з ними і осуджує їх, і який дотепер не потрапив їм рішучо протиставитися. Все це треба нам засудити так само, як засудили ми тих, що недоцінювали, а то й легковажили красу боротьбу. Бо ті, що сьогодні своїми нерозважними та нерозумними вчинками, своїм непримиримим становищем та монопартійними амбіціями копають ще більшу безодню серед українців на еміграції, ширять ще більший розбрат та завогнюють взаємовідносини до такого ступеня, що взагалі виключається можливість якогонебудь зговорення та спільного діяння для добра справи, приносять цій справі якщо не стільки само, то ще більше зла, як ті, що ставляться з легковаженням чи вороже до героїчної боротьби, яку веде наш народ на рідних землях.

Передплачуйте,
читайте
і поширюйте
„Українські Вісті“!

глянути проблеми Близького Сходу. Вертаючись з Ялти, спинився Черчил з Іденом і маршалом Александром в Афинах, щоб замирити грецьких монархістів з республіканцями.

Тим часом ситуація на західному фронті триває під знаком дальшого підвищеного офензивного напору. По проломі на Рурі вже ніщо не може спинити американські танки, які вступають до Мюнхен-Гладбаху (1. III.) і до Крефельду (2. III.), а 3 американська армія впадає на Мозелі до Тревіру (2. III.). 6-го березня займають американці Кельн над Райном, а 7 березня стає історичним днем, бо тоді американці здобувають біля Ремагену міст і переходять Райн, що був останнім німецьким оборонним валом на заході. В південній частині фронту розпочинають офензиву три американські армії (14. III.) і пробиваються через Саарську область до Райну; Кобленц падає 17-го березня, Саарбрюкен і Ворс — два дні пізніше. Паттонові панцерні відділи нестримно сунуться через Райн і вступають до Людвігсгафену (21. III.). На північній крилі альянтські сили під командування маршала Монтгомері також роблять 29-го березня масовий наступ через Райн; 40.000 парашутистів протягом двох годин скинуто в німецьке загілля. Навкруги Рурської промислової області —

„кузні Німеччини“ — замикається залізне кільце. Тим часом на півдні американці наближаються до Франкфурту і займають Мангайм (29. III.). Німецьке загілля знає безперестанних повітряних нальотів. 18-го березня налітає на Берлін 1000 „літаючих фортець“, то був найтяжчий денний наліт, якого зазнав Берлін і взагалі Німеччина. Англіїці скидають вперше десятитоннові бомби. І навпаки, в Лондоні 28. III. відбулася остання повітряна острогога, а день перед тим впала на Орпінгтон остання з 1050 ракет, що їх німці випалили на Англію.

„Райх не виніс ще всі свої адуті, про якусь заламання німецької збройної сили не може бути ані слова!“ — проголосував Гейббель до народу тоді, коли вже англо-американські армії замкнули залізний круг навколо Рурської області, в якій до 19-го квітня знищили 21 німецьку дивізію.

Коло 20-го квітня вже тяжко говорити про якийсь організований німецький спротив на західному фронті. Німецькі залоги міст і важливіших комунікаційних центрів здаються в полон. А де знайшовся ще якийсь спротив, був скоро зліквідований. Гімлерову пропозицію капітуляції англо-американцям не взято на увагу. Американські армії дісталися аж до Ельби і біля Торгав зійшлися з советською армією

(26. IV.). На півночі піддався англійцям Бремен (29. IV.). Большевики зайняли Братиславу (4. IV.), Кенігсберг (9. IV.) і вступили до Відня (13. IV.), а 16-го квітня почали наступати на Берлін. 23-го квітня відділи маршала Малиновського зайняли Брно, а частини маршала Єременка — Моравську Остраву (30. IV.). Італійський фронт рушився 9-го квітня. 21-го квітня втік маршал Кессельрінг з Болоні, здобуто Мілян (26. IV.), американці зайняли Геную (27. IV.). Колись славна 10-а німецька армія була в розкладі. Безумовна її капітуляція була підписана 29-го квітня в Касерті, а бої припинено 1-го травня в полудні. Того дня вступили американці до Венеції і зайняли Туріно. В селі Донга, що лежить над озером Комо, італійські комуністи замордували Муссоліні з найближчими його приятелями.

Радість з близької перемоги затьмарила 12-го квітня неочікувана смерть президента Рузвельта. Але провід перебрав у свої руки новий президент США Трумен, який відкрив перше засідання Об'єднаних Народів в Сан-Франціско; 1200 делегатів із 45 держав прибуло сюди, щоб покласти основу нової світової організації, що має обєригати мир.

З кінцем квітня Німеччина лежить уже в руїнах, а її столицю

здобувають советські війська. Німці сповіщають смерть Гітлера, адмірал Деніц проголошується його наступником, а Гейббель, якого Гітлер призначив прем'єр-міністром, 1-го травня також позбавляє себе життя самогубством з цілою родиною. Англійські і большевицькі війська зустрічаються в балтійському просторі. Гамбург піддається (3. V.), і 12-а німецька армія піддається американцям. Англійські війська вступають до Трієсту. 5-а американська армія переступає Бреннер і навіязує стосунки із 7 американською армією (4. V.). Британська армія вступає до Каринті та Штирії, а західно частину Австрії займають французи. Німецькі армії в Голляндії, в північно-західній Німеччині і в Норвегії — капітулюють (5. V.). Вся Європа вже звільнена, тільки в Чехії і частині Морави воює ще німецька армія маршала Шернера. Прага розпочала днів повстання і розпучливо кличе про допомогу. Але поки прибули на допомогу советські війська з-під Берліну, армія ген. Власова (РОА) виступила проти німців і звільнила Прагу. Армія генерала Паттона дійшла до Пільзня, а советська армія вступила вже без боїв до звільненої Праги (9. V.).

Київ 1941 р. Хрешатик горить.

Тим часом адмірал Деніц підписав в Реймсі безумовну капітуляцію всіх німецьких збройних сил; капітуляцію відтак урочисто підтверджено маршалом Кайтелем у Берліні перед найвищими командувачами союзників.

8-го травня 1945 року відбувся богослуження в цілому світі і дзвонили дзвони на знак перемоги і закінчення в Європі другої світової війни, прикладу якої не знайдено в історії цілого людства!

Д-р С. РОСОХА.

ПЕРЕСЕЛЕНСЬКІ СПРАВИ

(За матеріалами Головної Переселенської Ради)

Останнього часу в ділянці переселення помітна нічим не виправдана гарячка. Центральна Переселенська Управа об'їзником ч. 4/47 застерігає наш загальний перед нічим не виправданою гарячкою, бо в ділянці переселення не сталося нічого такого, що давало б підставу для цього. Вияснюємо загальну картину.

1) **Вїзд до США** і далі обмежений, строго індивідуальний, в процедурі дуже повільний і тільки за афідавітами. Вигляд на пошрення можливостей покищо нема.

2) **Вїзд до Канади** стосується лише членів родини, які одержали афідавіти, або тих, що їхні родини чи також підприємства їх викликали. Такі особи одержують від міждержавних комітетів допомоги втікачам — на основі присланих від Канади списків — викликаються до реєстрації на вїзд. Отже, хто має афідавіт, а також і ті, що афідавітів не мають, а мають рідню в Канаді, повинні через таборіві управи зареєструватися

для виготовлення списків для міждержавних комітетів допомоги втікачам.

3) Висококваліфіковані фахівці, які зареєструвалися у нас на вїзд до Канади, повинні приготувати собі потрібні документи, щоб мати їх готовими на той час, коли будуть викликані до реєстрації.

4) Особи, які зареєструвалися на „бурякову кампанію“, покищо не будуть викликані, бо — як нас повідомляють — „бурякову кампанію“ покищо припинено. Вживається заходів, щоб цю акцію закінчити на наступний сезон, а крім цього, щоб можна було примістити на працю деяку кількість людей також в інших ділянках господарства.

5) **Вїзд до Англії** стосується передусім англійської зони Німеччини. Всяка реєстрація в американській зоні — за нашими відомостями — покищо нереальна.

6) **Вїзд до країн Південної Америки:** а) Бразилійська комісія уже набрала першу чергу людей, дальший набір буде ймовір-

но провадити незабаром друга комісія. Вживається заходів, щоб послати наші делегації до країн Південної Америки для вияснення тамтешніх умов. Покищо вважаємо за потрібне, щоб вїздили туди ті особи, які мають там рідню та знайомих, тобто точку опертя. б) Те саме стосується і Аргентини та Парагваю. Наш допомогівий комітет в Аргентині розгорнув широку підготовчу акцію для нашого переселення туди, але сам не в силі зреалізувати це переселення і тому намічає широкий плян самопомоги, зокрема для здобуття фондів потрібних на переїзд, закупівлі землі та устаткування. Всі, бажаючи переселитися до Аргентини і Парагваю, обов'язані зголошуватись до ГУПР за посередництвом існуючої мережі таборових і обласних переселенських управ. в) **Груповий вїзд до Франції** покищо не актуальний. г) **Вїзд до Бельгії** мав розпочатися 10 квітня ц. р., і транспорти мали відбувати 21, 25, 28 квітня, а в травні мають іти транспорти по одному щотижня.

Ситальці до Англії

(Див. „На роботу до Англії“ в ч. 16 „У. В.“)

Умови праці, заробітна плата наших ситальців в Англії — та сама,

що й англійських робітників. Ніяких обмежень в правах нема. Усі ситальці можуть бути членами профспілки, а в деяких підприємствах це навіть обов'язкове. Некваліфікований робітник одержить тижнево 80-100 шілінгів, робітниця — 50-55 шіл., а кваліфікований робітник 90-120 шіл. Нормальний час праці 44-48 год. тижнево. Домашні робітниця, робітниця в лікарнях і подібних установах одержать 64 шіл. за 48 год. праці, з цього 23-25 шіл. стягається за помешкання, харчі і білизну. Робітниця зможе харчуватися в заводських їдальнях, при чому харчі видається без карток і коштують вони 30 шіл. для чоловіків і 25 шіл. для жінок на тиждень. Отже, скромно живучи робітниця зможе заощадити собі деяку суму грошей на майбутнє. Переїзд до Англії безплатний. Кожний після прибуття до німецького порту, перед вїздом, одержує по 5 шіл., а після прибуття на місце, одержує авансом деяку суму.

Харчові приділи робітниця одержують нарівні з англійцями. Крім того, кожний дорослий член родини з моменту приїзду до Англії дістане 15 одагювих значків і шекожного чверть року знов по 15 одагювих значків, отже 60 значків на рік. Діти до 18 років дістануть по 70 значків на рік. Для прикладу: щоб купити штани або жіночі черевки треба 5-7 значків і 20 шіл. запластити. Місяця праці без згоди органів праці міняти не вільно. Кожний робітниця платить державні податки нарівні з англійцями і взагалі цілком підпадає під англійський закон. Німецьких грошей не дозволено міняти в Англії. Кожний мусить постаратися вимінити їх тут на якісь цінності. Кожний може взяти з собою стільки вантажу, скільки він

може сам нести. Жадних звірят (собак, котів) брати з собою не можна.

Хто може їхати до Канади

За одержаними від Комітету українців Канади відомостями, згідно з найновішими розпорядженнями від 30-го січня 1947 р., до Канади допускається такі категорії імігрантів:

1. Жінка, нежонатий син, донька, брат або сестра, батько, мати, овдовіла дочка або сестра без дітей, або з неодруженими дітьми, які мають менше 18 років життя, осиротілий братанок (сестрінок) або братаниця (сестрінка) якої-будь особи, яка правно прибула і замешкала в Канаді і може прийняти та заопікуватися новопривуленими. Сирота означає особу без батька й матері.

2. Рільники, які мають статні фонди на ведення господарства в Канаді.

3. Рільники, які їдуть на ферми до батька, тестя, сина, зятя, брата, швагра, вуйка (стрийка) або братанка (сестрінка), які займаються головню хліборобством і в стані прийняти і поселити приїжджаючих на ферму.

4. Хліборобські робітниця, які приїжджають на запевнену роботу в Канаді.

5. Досвідчені вуглекопи і лісоруби, які приїжджають на запевнені роботи в лісі або копальні.

6. Наречена, яка приїжджає до поволітного чоловіка, який правно прибув і замешкав в Канаді і в стані прийняти, одружитися і заопікуватися нею.

7. Кожна особа, яка бажає приїхати до Канади, мусить мати дозвіл на вїзд (перміт) від канадійської іміграційної влади в Оттаві.

В. К.

...бо ми зобов'язані перед народом...

(Українське студентське середовище сьогодні)

Українське студентство на еміграції після другої світової війни — одно з найбільш чисельних (понад 2500 студентів) серед емігрантського студентського середовища; йому кількісно може рівнятися студентство трьох прибалтійських країн разом.

Тут зібралися представники українських високих шкіл всієї Соборної України; одні продовжують перервані війною студії, інші починають, а є й такі, що закінчують або вже позакінчували. Дуже мало українських студентів є в Англії, Південній Америці, невеликі студентські осередки маємо в Швейцарії, Бельгії, Іспанії, Франції, Італії, Канаді і США. Однак в ближчі роки передбачається збільшення студентських осередків у згаданих вище країнах коштом дальшої еміграції з Німеччини і Австрії, де сьогодні українське студентство найбільш чисельне.

Тепер існує дві студентські центральні — ЦеСУС, що має з собою 25-річну традицію студентської централі на еміграції, і ЦЕСУС, що постав у 1945 році на з'їзді представників деяких студентських осередків у Німеччині. Пізніше, 3-го жовтня 1946 р., було видано спільний комунікат обох централей про створення Координаційної Комісії і підготовку загальностудентського з'їзду з метою об'єднання. Однак майже півроку минуло, а ні студентство, ні громадянство не знають справжнього стану. Навпаки, доходить різні чутки про розбиття студентського осередку в Мюнхені, що нараховує коло 1.000 українських студентів, і створення Українського Студентського Товариства „Січ“. Така чисельна Українська Студентська Громада (Фюрінгшюле), що колись нараховувала коло 800 членів, зійшла на те, що на останніх загальних зборах, коли приймали новий статут і переобирали Управу, було присутніх аж ... 32 студенти. УСГ визнає ЦЕСУС (з малим „е“), „Січ“ визнає ЦеСУС (з великим „Е“), однак підпорядковується рішенням Координаційної Комісії. Як одна, так і друга централі видають свої пресові органи: „Студентський шлях“ (ЦЕСУС) і «Стежі» (ЦеСУС), одні і друге об'єднання в Мюнхені видають свої журнали: УСГ — „Студентські Вісті“, Т-во „Січ“ — „Студентські Обрії“. Якщо раніш „Студентські Вісті“ (орган УСГ) стояли на позиції загальностудентській, бажаючи бути завжди об'єктивними, то сьогодні, коли вони перейшли з тижневика на місячник, помітним стає суб'єктивізм, а останнім часом за „Студентські Вісті“ нічого не чути.

Коли серед студентства виникла ініціатива створення Спільки студентів-журналістів при єдиній Студентській Централі (тепер при Координаційній Комісії) і створення єдиного загальностудентського тижневика (інформативно-публіцистичного характеру), розмірів таких як сьогоднішня німецька партійна преса, напр. „Nachrichtenblatt“ або „Informationsblatt“, про створення єдиного загально-

студентського місячника цілком публіцистичного характеру та об'єднання і залучення до співпраці всіх студентів-журналістів і amatorів, то устами своєю організаційного реферату УСГ-Мюнхен заявила, що „Студентські Вісті“ ні на яку співпрацю з „Студентськими Обріями“ не підуть.

Турбота про єдність наших високошкільних осередків як основа єдності нашого студентського середовища повинна лежати на серці кожному студентові.

Якщо ми хочемо стати справжніми духовими провідниками свого народу, якщо ми почуваємо відповідальність перед своїм громадянством, якщо ми найбільш зобов'язані за його постійну допомогу, то ми не можемо дозволити на різні партійні експерименти на студентському терені, мусимо вийти з дрібногруппового політиканства, а стати творцями-державниками. Почути себе в Києві, над Дніпром і звітти дивитись на всі наші справи, а не над Ізаром у Баварії. Творити державу від Карпат і по Кавказ, над Чорним морем, а не від бльоку „А“ до бльоку „Б“ на Фраймані чи Ашаффенбурзі.

Студентське середовище повинно відчувати справжній соборницький дух, студентським життям мусять керувати здібні талановиті люди, організатори, а не політики. Тому **хочемо одного Цесусу.**

Хочемо усунення партійності з студентського середовища, незалежно — чи партійність буде у виразних чи закритих, замаскованих формах. Хочемо єдності, бо це все є передумовою виходу на правильну дорогу державницького мислення і-поступу.

Тому геть з неробами і амбіціонерами! По таборах, перках і скрізь, де є наше громадянство, збирають добровільні датки на студентство, кожний українець широко і з радістю дає тяжко добутий гріш, що він іде на допомогу майбутній Україні! І одночасно багато нарікають, що студентів не видно в таборах, поміж населенням, на громадській праці. Тому — до внутрішнього впорядкування, бо ми зобов'язані, перед народом, перед Україною!

Вол. ДУБНЯК

В справі допомоги високошкільному студентству

В числі „Українських Вістей“ від 20-го квітня ц. р. появилася допис із Гайдельбергу під написом „Закінчення зимового семестру“, в якому подається до відома громадянству, що становище українського студентства в Гайдельберзі погіршало та що обов'язок допомагати нашим студентам лежить тепер цілком на „КоДУС“.

„Комісія Допомоги Українському Студентству“ (КоДУС) може із свого боку теж підтвердити, що становище українського студентства на високих школах усіх трьох окупаційних зон Німеччини значно погіршало і стане ще скрутніше з хвилиною цілковитого припинення з боку УНРРА допомоги. Наша „Комісія“ старається усіма засобами допомогти нашому студентству, число якого переходить 2.500 осіб, студіювати правильно на українських і німецьких високих школах, щоб якнайшкороше й найуспішніше покінчити студії. Вже з кінцем літнього семестру „Комісія“ виплачувала місячні стипендії 290-ти студентам, а з кінцем зимового семестру 1946-47 р. признала кругло 350 стипендій місячно з тим, що під цю пору в усіх трьох зонах майже 400 студентів користає з допомоги „КоДУС'у“, який видає на це щомісячно понад 25.000 марок. З літнім семестром 1947 число стипендій повинно б ще дальше піднятися, бо прохання постійно напливають, і тому „КоДУС“ докладає всіх сил, щоб за допомогою нашого громадянства добути на це потрібні фонди в формі добровільних пожертв, окремих стипендій фондів, самооподаткування й використання прибутків із імпрез та прибутків наших підприємств. Від успіху цієї старанно й під

добрим контролем веденої допомогової акції залежатиме, чи „Комісія“ зможе збільшити число стипендій і забезпечити їх так, як досі на довгий час. Крім цього „Комісія“ робить постійно відповідні заходи для приміщення наших студентів за кордоном і тепер саме опрацьовує справу відповідного числа стипендій для Англії, Бельгії й Голландії, яку матиме змогу перевести за ласкавою допомогою і великою підтримкою Лондонського Допомогового Комітету й Бельгійського Комітету Допомоги Східно-Слов'янських Студентів під проводом проф. д-ра п. Ламбена і секретаря інженера А. Кішки.

Зокрема „Комісія“ завважує, що вона охоплює своєю опікою всі наші високошкільні осередки і всі високі школи, в числі понад 20 і досі тільки виймово в дуже небагатих випадках відкинула й то лише з речевих причин прохання про стипендії. В конкретному випадку Гайдельбергу „Комісія“ укліла в літньому семестрі 1945/46 п'ять стипендій, в місяцях квітень по липень включно на суму 1.040 марок, а в зимовому семестрі 1946/47 10 стипендій, в місяцях жовтень 1946 по березень 1947 на суму 3.510 марок. Усі досі внесені прохання із Гайдельбергу про уклінення стипендій в літньому семестрі 1947 р. полагоджено теж позитивно.

Подаючи це до ласкавого відома, просимо наш широкий загаль звернути належну увагу на допомогу українському високошкільному студентству й не відмовити дальше дотеперішньої жертвенності на наш стипендійний фонд.

За „Комісією Допомоги Українському Студентству“
(підписи).

СОЮЗ ІНВАЛІДІВ

Нещодавно засновано, з осідком в Аугсбурзі і тереном діяльності — три західні зони Німеччини, нову статуту організацію „Союз Українських Воєнних Інвалідів на еміграції в Німеччині“.

Нова організація є аполітична і ставить перед собою такі завдання: а) Організувати українських воєнних інвалідів на терені своєї діяльності і втягувати їх до складу своїх членів; б) Виховувати моральну, правну, культурну і матеріальну опіку над інвалідами I-ої і II-ої світової війни української національності; в) Влаштувати імпреди, видавати часопис „Український інвалід“ та різного роду потрібну літературу; г) Провадити правний захист своїх членів перед органами влади; д) Організувати фахові робітні інвалідів: кравецькі, шевські, столярські тощо; е) Опікуватися жінками, дітьми та непрацездатними батьками, забитих, чи пропалых безвісти та полонених українських воєнків.

Тимчасова головна управа (СУВІН) просить українські громадські установи і окремих громадян підтримати Союз Українських Воєнних Інвалідів в його вайтяжчий організаційний період існування.

Тимчасова адреса СУВІН'у, на яку проситься пересилати грошові перекази і посилки (одежу і білизну), така: An das Ukr. Hilfsaktion (OPUE) für Ukr. Kriegsinvalidenverband, Augsburg, Judenbergrstr. 8/2.

ГОЛОВНА ТИМЧАСОВА
УПРАВА СУВІН.

Суд при ОПУЕ в Мюнхені

„Без Батьківщини не має жадного імени, жадної відзнаки, жадного голосу, жадного права та братнього співчуття...“ (Мацціні — до італійських робітників).

ОПУЕ в Мюнхені покляло собі за головне завдання рятувати фізичну та духову субстанцію української еміграції в Баварії. Секція Суспільної Опіки зайнялася немічними, хворими, старшими та немовлятами, Культурно-Освітня секція старалася заспокоїти духові потреби, а Організаційна вишуквала по селах та містах українців, що не мешкали в таборах. Правна секція zorganizувала Суд та правну допомогу.

Суд у Мюнхені постав уже в липні 1945 р. Здавалося правникам, що це найбільше непотрібна професія на еміграції і що їм грозить цілковита загибель. (Відірвані від своїх верстатів праці судді, нотарі, адвокати та інші адміністративні урядовці заломилися і мали претенсії до своїх батьків, що не „вивчили“ їх на корисних членів громадянства, як кравців, шевців, шоферів і т. д.) Проте життя показало інше.

В кожному більшому скупченні людей виникають різні конфлікти з приписами законів, моралі та етики. Не могло бути інакше і серед української еміграції. Упорядкувати ті відносини взяв на себе Суд. Крім того, zorganizував правну поміч для тих, що потрапляли в конфлікт з німецькою або американською поліцією чи американським Судом. І скоро виявилось, що замало правників. Відкрилося таке широке поле праці, що часом правникам бракувало віддиху. (Наслідки цієї праці були корисні для української еміграції, серед якої появилися дуже небезпечні та шкідливі конфлікти та незгоди).

Ми ж, українці, жили під советами, поляками, чехами, мадярами та румунами. Тепер на еміграції, опинилися представники всіх тих займанців разом на німецькій території. Не легко і не відразу могли вони зжитися та скоординуватися. Постави тертя, ворожнеча та анархія.

Найбільше болочим та прикрам явищем були „східняки“ та „західняки.“ Суд засипаво тими справами. За пів року однак зникли з Суду ті справи, завдяки може не тільки самим присудам, як завдяки державницькому і громадянському станову Суду.

Суд обгорнув ціле життя емігрантів, не тільки карні справи, але старався регулювати та оформити й цивільні родинні, опікунчі спадкові справи. І само громадянство зрозуміло вагу і значення Суду. Не було ні примусу, ні права екзекуції, а проте не було жадного випадку, щоб громадянин не піддався компетенції та рішенням Суду. (За цілий час був тільки один випадок, що сам Суд вилучив себе, бо обвинувачений був райхсдойчем).

Не покінчена, на жаль, ще дуже болоча справа, справа жидівсько-українських відносин. Десь від початку 1946 року почалися в Мюнхені дивні та незрозумілі „полювання“ жидів на українців. На вулицях, залізничних двірнях, трамваях та автобусах у Мюнхені жидівські емігранти нападають на українців, побивають їх та знущаються з них і щойно побитих віддають в руки американської чи німецької поліції. Останнім часом таких випадків уже було так багато, що український Суд був змушений вислати до жидівського Суду в Мюнхені листа, в якому зазначив, що коли між українськими емігрантами є такі осібняки, що брали участь в жидівських погромах, то жидівські емігранти мають

повне право віддавати в руки поліції та Суду. Не мають, однак, права самосуду. Український Суд звернувся тому із закликом, щоб жидівський Суд поучив про це своє жидівське громадянство. Жидівський Суд листом з дати Мюнхен, 9 січня 1947 р., повідомив український Суд, що цілковито погоджується з ним у справі самосуду і що розіслав відповідні інструкції до свого громадянства, щоб випадки самосуду вже не повторилися.

Видно, однак, що жидівський Суд безсилый і що не слухає його власне громадянство. В дуже короткому часі після того, на денунціацію одного жидівського емігранта, заарештовано на залізничній загально шанованого адвоката У., а варварський і нелюдський напад та погром хворих на туберкульозу в санаторії в Гавтінгу кількох українців, а між ними одну жінку та одного білорусина, досягнув рекорд.

Не маю ні охоти, ні змоги писати історії жидівсько-українських взаємин. Мушу однак ствердити, що у східній Галичині не було ніколи жидівських погромів, а було щось інше, що мушу їм прагати. За часів Австрії перший парламентарний клуб жидівських послів постав у Відні, коли заведено нову виборчу ординацію на основі загального права голосування. Тоді в Галичині вибрано завдяки тільки українським селянам трьох жидівських послів: д-ра Малера, доцента університету в Празі, д-ра Габля, адв. у Львові і Штанда, нафтового промисловця в Дрогобичі. На Буковині, в Чернівцях вибрано д-ра Штрахера, також лише за допомогою українських міщан. А що в Австрії був закон, що кожна нація, яка вибере трьох послів, може утворити свій парламентарний клуб, то у віденському парламенті постав перший парламентарний посольський

жидівський клуб. Досі були в Європі жидівські парламентарні послі, але не як жиди, але як англійці, французи, німці, поляки, росіяни і т. д. А тепер перший раз прийшли вони до віденського парламенту як національно свідомі жиди. Не могу без зворушення згадати про львівську адвокатську Палату, де було 80% жидів, а взаємини жидівсько-українські були напевно високогуманні і братерські. Це було в Галичині, а на Великій Україні, коли в десять літ пізніше постала Українська Народня Республіка, жиди дістали там повну рівноправність, повні громадські права. Дістали своїх міністрів, своє шкільництво, одним словом все те, що мало українське населення.

А ще мушу згадати останні часи, нечувані в історії людства жидівськими погроми, організовані гітлерівськими бандами. Чи мало було селян, наших інтелігентів, що переходували жидів з нараженням свого життя? Прегарним моментом буде той наш священник, що переховав мого колегу-жидівського адвоката.

Ще про саму організацію українського еміграційного судівництва. Поставало воно майже самочинно, викликане потребою самого життя. Перший Суд в американській зоні постав, — як уже я вище згадав — у Мюнхені в липні 1945 р. Він zorganizував кілька судів в окрузі. На жаль, не всі утрималися, бо деякі перемінялися непотрібно в адміністративні унівські інституції (наприклад, суд в Карльсфельді). Коли постави суди і в інших округах, виринула думка випрацювати єдину форму матеріального і формального права для цілого українського еміграційного судівництва в американській, англійській та французькій зонах. В Августурзі відбувся З'їзд делегатів судів і вибрано комісію, що випрацьовує один правильник для цілого українського еміграційного судівництва.

Др. Лев ГАНКЕВИЧ.

Пам'яті бандуриста

Українська капеля бандуристів ім. Шевченка відзначила другі роковини з дня смерті свого найстаршого члена і фундатора Якова Протопопова. Покійний у 1925 р. в Полтаві разом з іншими бандуристами заснували цю капелю із того часу він беззмінно 20 років працював у ній, пережив разом з капелею всі лихоліття війни, німецьку окупацію, з усіма бандуристами був силоміць вивезений до Німеччини, де їх примусили вантажити вугілля. В квітні 1945 р. Яків Протопопов помер і був похований на кладовищі міста Ердінгу в 35 км. від Мюнхену.

Для вшанування пам'яті найстаршого бандуриста, в Ердінгу, на його могилі відправлено панахиду за спокій його душі. На панахиду прибув з Мюнхену архієпископ Михайл, все духівництво і церковний хор мюнхенської святопокровської церкви, представники ОПУЕ, родина покійного і вся капеля бандуристів на чолі з Китастиєм і Божином.

Після панахиди владика Михайл у зворушливому слові зобразив наш тернистий шлях, навівши слова апостола Павла, що „ми немочні, але сильні.“

Теплу промову сказав голова ОПУЕ.

— Ми прийшли до тебе, дорогий батьку і товаришу, з пісню, яку ти так любив, — каже мистецький

керівник капелі Григорій Китастий. — Пісню цю ми носитимемо аж доки не доїдемо до рідної землі, де скажемо тоді: „Христос Воскрес!“

Під аккомпанімент бандур виконують на могилі бандуристи пісню на слова Шевченка „Думи мої, думи мої...“

На закінчення донька покійного, Олена, полякувала всім учасникам панахиди за увагу і пам'ять до її батька.

С. Г.

З Регенсбургу до Бельгії

Як подає регенсбурзький таборний „Вісник Оселі“ ч. 12, 25-го квітня 151 автом вирушила з табору перша група тих, що зголосилися на працю до Бельгії. Від'їжджачим урочисто випроводжала вся українська оселя разом з представниками УНРРА. Посадник оселі Я. Сербин у своїй прощальній промові відзначив, що це від'їжджає кращий елемент табору, який не боїться труднощів важкої праці. Об 11 годині під звуки оркестри із станції Регенсбург від'їхав спеціальний поїзд з нашими людьми в бік Амбергу.

Немає сил мовчати!

Беру до рук один із наших часописів і радісно читаю передовицю „За взаємне довіря“, з якої довідаюся, що між керівниками нашої преси дійшло до порозуміння та підписання „толеранційного пакту“, в яким вони зобов'язалися „керуватися широко сприйнятими громадськими інтересами, зокрема не нападати у своїх пресових органах на фізичні особи, зберігати толеранцію щодо своїх політичних противників, не містити матеріалів, що могли б шкодити загальноукраїнській справі та державницько-визвольним змаганням і тримати тон політичної полеміки на високому етичному рівні.“

Ніби усміхнене сонце глянуло із-за густих осінніх хмар і осяяло змучену душу. З почуттям великої полехпші беру інший часопис. В ньому абсорбує мою увагу уміщена на першій сторінці велика фотографія сотника Панчука, а поруч із нею наголовок довшої інформаційної замітки: „Тверезі слова дорогих гостей.“ Жалібно накладаюся на рядки цієї інформаційної статті, бож уже другий рік з найбільшою увагою слідкую за всім тим, що виходить із уст наших любих заокеанських земляків. Бо віддавна маю тверде переконання, що їхня моральна і матеріальна підтримка багато прислужалася до того, що ми, вбогі скитальці, „утрималися на поверхні життя“ та не стали жертвами „ненаситного Молоха“. Як ідеаліст я все належно розцінював цей акт братньої до нас уваги та своєї часної допомоги, а як реаліст усе турбувався й турбуюсь за те, щоб у серцях наших заокеанських братів не вигас отой запал і оте хотіння нам допомогти.

Тому ось уже другий рік я занепокоєно прислухаюся до голосів української преси в Канаді й Америці, а також чільних громадських діячів нашого заокеанського світу, які (поруч із великими похвалами на адресу нашої самодіяльності й творчої ініціативи) висловлюють теж свої недріховані жалі з приводу того, що брак національної моралі й політичного розуму та політичної культури стає на перешкоді до широкої консолідації творчих сил еміграційного суспільства та створює атмосферу не лише безвідповідальних демагогічних слів, але й безвідповідальних, явно деструктивних вчинків. Ствердження ось цієї позиції наших заокеанських братів, що все прагнуть „навернути вас до розуму“ та зліквідувати в наших рядах елементи морально-го розкладу, громадської безкарності та політичного гуляйшества, вичита я також у кінцевих рядках згаданої інформаційної замітки, що наводила такі ось слова п. Голови Укр. Допом. Бюра в Лондоні: „У внутрішньому житті ми повинні дійти до повної консолідації в усіх питаннях, досягти одноцілності. Мусимо стати перед світом єдиним фронтом і під цим кутом провадити всю нашу роботу... Ми повинні показати, хто ми, яка в нас якість.“

І, як відгомін на ці слова братерського заклику, зашепотів у моїй душі якийсь — радісний голос: „Ми вже духово прозріли й приходимо до розуму, ми зробили вже перші реальні кроки на шляху до нашої єдності. Гасло толеранції й чесної співпраці кинула вже наша преса. Вслід за нею піде незабаром і все наше свідоме суспільство. Вона виполе засмічений лан нашого громадського життя від бур'янів безпринципності, демагогії й духового бандитизму.“

Але повернувшись від мрій знов до часопису, я раптом натрапив на друковані чорним шрифтом слова

„нічний напад на редакторів...“ Прочитую до кінця це коротке повідомлення про бандитський напад на житла редакторів „Українських Вістей“ і моя свідомість відмовляється одразу сприйняти їх... В безхмарній весняній блакиті гасне блискуче сонце і моя думка летить у глибоку темну безодню. Я втрачаю зміслову орієнтацію і відчуваю хвилевий розлад своєї психіки. З її глибини імпульсивно здіймається хвиля якогось несамовитого протесту, а розчавлене брудним чоботом цинізму серце видає німий крик розпуки. І чорною блискавицею пролітає в моїх думках довгий фільм нашого життя останніх трьох десятиліть.

Для чого ж — думаю я — був отой зрив душі народньої, те екстазне горіння мільйонів українських сердець, та посвятна офіра героїв Крут, Базару й інших знаних та незнаних борців за нашу величну ідею, — коли по всьому тому ми маємо нині у підсумку лише одно: зречення віковичних скарбів нашої національної психіки й національної моралі, підміну їх огидними покійками чужинцевих ідеологій та — як логічний наслідок того — повну деморалізацію, відверто назовні виявлену в актах фізичного насильства й брутального бандитизму. Невже і ти — кажу я далі до самого себе — пожертвував свого часу всіма вигодами й радощами життя, пожертвував своїм особистим і родинним щастям лише задля того, щоб по 27-літнім поневірянні на чужині дочекатися ось такого неславого кінця, ось такого ганебного фіналу? Ганебного у тим більшій мірі, що всі ті акти брутальності й насильства переводяться під покривалом святого гасла нашої національної ідеї...

Буря палкого несамовитого протесту здіймається з глибини моєї душі. Амогутній голос обов'язку кличе до чинного вияву того протесту, до вселюдної оборони потоптаної національної честі. І ось я беруся за перо, щоб виконати цей свій обов'язок чесного журналіста — щоб відверто закликати все морально-чисте, національно-свідоме й політично-зріле українське суспільство до ширшої, безоглядної й безкомпромісової боротьби з цими проявами бандитизму в житті нашої громадськості.

Добре знаю, що цей мій пресовий виступ може принести мені „високий гонорар“ у вигляді доброї каменюки в спину або удару тяжким дрюком по голові. Але я твердо певний у тому, що мене чекає гонорар і ще більший — у вигляді глибокого зрозуміння, широго співчуття та повної солідарності з моїми думками всіх нездегенерованих, духово-здорових і морально-стійких, а через те і державно-творчих елементів українського суспільства.

Борис ЛИСЯНСЬКИЙ.

24. IV. 47.

Від редакції

Складаємо якнайсердечнішу подяку редакціям часописів, громадським організаціям, групам таборян та окремим особам, що висловили нам своє співчуття з приводу бандитського нападу на наших редакторів.

Ми твердо переконані, що при спільному бажанні всіх верств нашого еміграційного громадянства ці ганебні явища можна викоринити за короткий час і назавжди.

З'їзд українських профспілок

2-3-го травня п. р. в Авгсбурзі, в приміщенні ЦПУЕ відбувся профспілковий з'їзд, на який прибуло від спілкових Централь та від обласних профспілок різних фахів близько 50 делегатів. Народи з'їзду відкрив керманіч Відділу Організації праці і господарства ЦПУЕ п. інж. Потішко. Після обрання президії в складі 3-х осіб і мандатної комісії з'їзд уважно вислухав дві доповіді інж. Потішка: 1. „Завдання професійних організацій на еміграції“ і 2. „Побудова системи українських профспілок в Німеччині та пов'язання її з ЦПУЕ“.

Подаємо головні думки з викладу доповідача. Український професійний рух на еміграції докорінно відрізняється від національних профспілок західної Європи та Америки, рухів, що з них кожен розвивається і діє в межах власної держави. Там професійний рух виростає з потреби боронити економічні інтереси робітника супроти прадавця, отже профспілка пов'язаний з класовою боротьбою, а тим самим і з діяльністю політичних партій. Дуже часто ті чи інші політичні партії, щоб мати масове оперття, з власної ініціативи організовують професійні спілки. З свого боку, професійні спілки, щоб домогтися схвалення бажаних для них законопроектів у парламенті, мусять пов'язувати свою діяльність з політичними партіями, репрезентованими в парламенті, щоб мати там своїх речників. Наш професійний рух на еміграції виростає з іншої потреби і має цілком інші завдання, а саме: якнайкраще зберегти — на ґрунті узгодження і захисту економічних інтересів — нашу цільність, нашу національну спільноту на чужині. Отже наш профспілок є ланкою загальнонаціонального руху, він діє і мусить діяти в погодженні з іншими ланками, щоб ми могли організувати як цільність протиставитися чужинському світові. Але наші політичні партії чи угруповання тут ні до чого. Вони нічим не можуть допомогти професійним спілкам, бо на чужині вони (політичні партії) ніколи не будуть легально визнані. Отже не матимуть і тих скромних можливостей легального діяння, що їх мають наші профспілки.

Українське суспільство на еміграції, не маючи своєї господарської основи, не має тим самим ґрунту для внутрішньої класово-економічної боротьби. Наша партійно-політична боротьба має рацію лише стільки, скільки вона має на увазі наше політичне життя в майбутній державі. А тут, на чужині, нам треба якнайбільше зміцнювати національну солідарність у своєму середовищі і професійний рух є такою лінією зміцнення.

Відсутність власної держави усюває будь-які формально-правні моменти, які могли б стимулювати масовий вступ українців-емігрантів до професійних спілок. Цей вступ можна стимулювати лише наближенням професійних органів до мас і дбайливим обслуговуванням практично-господарських інтересів кожного члена.

На підставі зазначеного професійний рух належить будувати на таких засадах: а) повне відсторонення внутрішньої політичної, зокре-

Подяка

За щиросердний і гостинний прийом мене в дні святкування Великодніх свят виношу ширю подяку родинам: Степаненко І., Лесь І., Крюк С., Великорідко Г., Супрун Ф., Бачач П., Білокінь В. та Батюк В.

В. П. Ярош.

ма і особливо середпартійної, боротьби; б) щільне включення в наш загально-громадський фронт шляхом найтіснішого пов'язання з системою ЦПУЕ; в) цілковита демократизація професійних організацій з одночасною уніфікацією побудови всієї професійної системи — дво-триступневої, з членством нижчих ступенів-квітін у вищі і виборів знизу догори та координацією всього професійного руху, здійснюваною Центральним Об'єднанням професійних спілок.

На тему обох доповідей розгорнулася жвава дискусія, в якій учасники з'їзду, цілком погоджуючись з основними тезами доповідача, дещо запропонували змінити, а дещо доповнити і уточнити. Найбільше дискусії викликали такі питання: 1) Сама назва Центрального Об'єднання і засяг його діяльності; 2) Організаційна структура: делегатський з'їзд (законодатний орган) і Управа Центр. Об'єднання (виконний орган) — чи делегатський з'їзд, Рада Центрального Об'єднання (з обов'язковим представництвом від усіх профес. централей) і Управа; 3) чи Центральне Об'єднання повинно затверджувати статuti окремих спілок; 4) Чи потрібен суд при Центральному Об'єднанні.

Прийняті з'їздом резолюції схвалили: назва — Центральне Об'єднання Українських Професійних Спілок на еміграції. Територіальний засяг діяльності — терен діяльності ЦПУЕ. Зважаючи на труднощі скликання делегатських з'їздів, створити Раду Центрального Об'єднання, яко дорадчий орган, де були б репрезентовані всі спілки. Статут кожної окремої Спілки, що приступає до ЦО, не потребує спеціального затвердження Управи ЦО, бо коли в статуті тої чи іншої спілки буде щось неприйнятне для ЦО, воно може не прийняти даної спілки до складу Об'єднання. Отже статuti спілок затверджує відповідна централія сама, з наступною реєстрацією в ЦПУЕ як надрядному загальногромадському органі. Ухвалено прои ЦО створити Суд чести для погладження можливих між спілками конфліктів. З'їзд створив Організаційно-Статуту комісію в складі 11 осіб (по 1 представникові від усіх спілок, що прибули на з'їзд, плюс представник ЦПУЕ), якій доручено: впродовж 3-х місяців виготовити проект статуту Центр. Об'єднання; б) завершити організацію тих спілок, що не мають ще своєї централії; в) реорганізувати ті спілки, що їх побудова суперечить структурним принципам, схваленим на з'їзді; г) скликати установчий з'їзд українських професійних спілок для затвердження статуту ЦО і виборів Управи ЦО профспілок.

З'їзд обрав одного делегата з правом ухвального голосу на з'їзд ЦПУЕ 8-10 травня, доручивши йому порушити справу про надання ухвального голосу також усім представникам профспілок (по одному від кожної), що їх ЦПУЕ запросило на з'їзд з правом лише дорадчого голосу.

Загалом з'їзд відбувався в діловій атмосфері, даючи ще один добрий приклад здорового підходу наших громадських взаємин.

А. ЮРИНЯК.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІ

До Хвальної Редакції «Укр. Вісті»

Ми, нижчепідписані, просимо Шановну Редакцію помістити таку заяву, яку рівночасно пересилаємо до поміщення всім іншим українським часописам.

На запрошенні на святочну Академію в честь Тараса Шевченка, що відбулася 29. III. 1947 р., на якій було видруковано: за організаційний комітет інж. О. Макар, було видруковано теж: Почесний Комітет: Голова ЦПУЕ В. Мудрий, Архiepіскоп УАПЦ Михайл, Апостольський Візитатор о. Н. Вояковський, Ректор УВУ проф. др. В. Щербаківський, Ректор УТТІ проф. В. Доманицький, Ректор УВЕСІ проф. Мартос.

На це ми мусимо заявити, що ми ні особисто, ні як представники наших організацій релігійних, громадських і наукових не одержали ні усних ні писемних запрошень бути членами Почесного Комітету. Тому жадного комітету не складали, нічого про такий Комітет не чули, на програму і вибір виконавців не мали ніякого впливу. Тому як за влаштування Академії, так за касову відчуженість ніякої відповідальності нести не можемо. Проти такого, без нашого дозволу користання іменами наших інститутів і нашими власними з боку інженера Макара якнайенергійніше застерігаємося.

о Н. Вояковський в. р. Апостольськ. Візитатор і Адміністр.

Василь Мудрий в. р. проф. В. Доманицький в. р. Архiepіскоп Михайл в. р. проф. В. Щербаківський в. р. проф. Б. Мартос в. р.

До відома українським інвалідам

Подаємо до відома, що лікарські оглядини зареєстрованих в СХС інвалідів відбуваються протягом місяця травня 1947 р. в таких осередках: Мюнхен — Амбулаторія СХС, Дахауерштрассе 9/II, кожного дня від год. 9—12-ої.

Берхтесгаден — Амбулаторія СХС в таборі „Орлік“, Ег ерказерне, кожної середи від год. 10—12-ої.

Авгсбург — Амбулаторія СХС в таборі Сомме-казерне, кожного дня від год. 10—12-ої від 10 до 20 травня 1947 р.

Ділінген — Амбулаторія СХС в українському таборі, кожного вівторка, середи і суботи від 9—12-ої год.

Карльсруе — Амбулаторія СХС в таборі Ферстнерказерне, кожного вівторка від 15—17 год.

Регенсбург — Шпиталь оселі українців Гауфферзідлонг, кожного вівторка і п'ятниці від год. 10—12-ої, починаючи від 1-го до 15 травня 1947 р.

Міттенвальд — Домівка СХС в українському таборі Егерказерне.

Байройт — Домівки СХС в українському таборі Леопольдказерне. Ансбах — Домівка СХС, Карльштрассе 5/1.

Метою всіх оглядин є усталення степені інвалідності і % нездібности до праці інваліда. Кожний інвалід, який хоче в майбутньому користати з допомоги і опіки СХС, мусить піддатися цим лікарським оглядинам.

По усталенню степені інвалідності і відсотковості нездібности до праці інваліди одержать інвалідські виказки.

Інваліди можуть зголошуватися до лікарських оглядин до найближчої їм під оглядом дозвуду місцевості, де діятимуть вище подані лікарські провірочні комісії.

Краєве представництво СХС в Мюнхені.

Початок футбольного сезону

СК „Україна“

Товариською зустріччю з німецькою дружиною ФК Реннінген, що відбулася 7-го травня на грищі табору в Цуффенгаузені, започаткував СК „Україна“ літній сезон 1947 року. Дружина грала в своєму репрезентативному складі. В червні славна одинадцятка зустрінеється з кращими німецькими репрезентаціями. М. Т.

НОВІ ВИДАННЯ

Один рік в таборі Ельванген — ювілейний альманах. Ельванген. Журнал „Пу-гу“ ч. 7.

„Обнова“ ч. 1. — Бюлетень товариства українських студентів-католиків. Мюнхен. (Циклостиль).

РЕЦЕНЗІЯ

„Залізничний сторож“

(віршована повість М. Ситника)

Приємно констатувати, що на літературному ринку починають з'являтися більш і об'єктом і вартістю книги. До них можна зачислити і „Залізничного сторожа“, повість у віршах, особливо, коли взяти під увагу, що такий жанр мало культивований в нашій літературі.

Поет М. Ситник відомий як один з представників „втраченого покоління“ (так охрестили його за ширю, хоч і не всюди ретельно опрацьовану, книжку поезій „Відлітають птаці“). Але це „втрачене покоління“ — беручке, живе і наполегливе; сердечно щире, таке щире, що, читаючи „Залізничного сторожа“, мимоволі не хочеться помічати огріхів у глибоких та рівних борознах поетичних рядків. „Втрачене покоління“, по суті, нічого не втратило, бо і не мало нічого втратити: не знало воно ні про літературні течії, ні напрямки, ані найновіших досягнень світової літератури, до якої не мало доступу. Вирвавшись на волю, воно активно вбирає в себе все краще, воно тепер тільки в процесі освоєння найвищих здобутків духу. То ж хай не буде дивним, що в повісті Михайла Ситника, поруч сильних емоційовально, глибоко поетичних рядків:

Він важко дихав. Взяв у руки міни, —
Вони були важкими, наче гріх.
Лише два слова — „донька“ й „Україна“,
А вибрати одне із них не міг.

(З епізоду, коли залізничний сторож Кузьма за завданням УПА має зірвати німецький потяг, в якому їде також і його донька),

або чудової алітерації (коли Кузьма, вирішивши і сам умерти, кинувшись з мінами під потяг, чує наближення потягу):

Ось ось вони зійдуться. Ближче й ближче...
В очах чах жах... іще... іще...

чи:

Була розп'ята мати-Україна
Двома катями на однім хресті, —

раптом вириваються апоетичні, сказати б — грубо прозові рядки, на зразок:

Із двох сторін — із заходу і сходу
Підкравсь, мов злодій, 43-й рік
Й для нашого великого народу
На Україну горе приволік.

або і просто дуже незручні, з огляду на місце дії (молитва в церкві за упокій померлих) рядки:

По кожнім імені дзвін ставив крапку,
Протягну і важучу крапку „Бо-мм.“

„Залізничний сторож“ — це дійсно віршована ПОВІСТЬ. Є в ній цікавий гострий сюжет; опукло змальовані і герої: сторож Кузьма, який спочатку був щасливий тим, що хоч і живеться бідно в закинутій сторожці, та все ж на його лінії поїзди йдуть без аварій, а потім незадовольняється ним щастям; його названа донька Оленка — подільська красуня, яка спочатку покірпа лише своєму серцеві (любить німця-зайду Ганса), а потім відкидає цю любов для любови України; і чітко окреслений образ шевця Перепелиці, який зустрічає присуд смерті сміхом, сильнішим за смерть:

Ха-ха, погані ваші пістолети,
Для мене ваша куля замала.
Ха-ха, такої кулі не знайдете,
Щоб нашу Україну узяла...

Проте в дивному сусідстві (явний наслідок недопрацьованості до кінця) живуть в цій повісті поруч великих плюсів і не менші мінуси. Забагато в ній публіцистики, вірніше, пояснень: це, мовляв, свої, а це німці — чужі і т. п.; чимало невірних наголосів (яких раніше в М. Ситника не було): живЕте, знайдЕте, свОго... та „й“ на початку рядків, що недобре впливають на милозвучність вірша.

І все ж „Залізничний сторож“ — цікавий, хвилюючий твір. Так зване „втрачене покоління“ має вже свої здобутки. Бо навіть сама хвилююча щирість все ж мильша і цікавіша за обшліфовані до одної тисячної міліметра металеві пірамідки так званих „учених поетів“. Поезія — не наука. Наука в ній лише доплюсовується.

Леонід Полтава.

Примітка: Листом до редакції „У. В.“ автор „Залізничного сторожа“ просить читачів виправити помилки в його книжці:

Стор.	рядок	надруковано	має бути
11	4-й вгорі	колгоспних	радгоспних
48	9-й „	хлопця	хлопці
49	1-й „	прибігла	побігла

„ТИГРОЛОВИ“ ПОВІДОМЛЯЄМО ЧИТАЧІВ,

що вже вийшла друга частина роману „Тигролови“ І. БАГРЯНОГО

Перша частина вже в продажі і в найближчих днях піде в продажі і друга. Ціна одного тому 8,50 н.м. Замовляти: «Prometej» Neu-Ulm, Ludwigstrasse, 10. Висилається за післяплатою! Просимо подавати точну адресу і чітко.

Книгарням, кооперативам і кольпортерам 25% ЗНИЖКИ. Гроші треба сплатити при відборі книжок. В-во «Прометей».

НОВІ ДОСЯГНЕННЯ НАУКИ в галузі АТОМОВОЇ ЕНЕРГІЇ

викладені популярно в цій багатو ілюстрованій книжці!

ЦІНА 4 НМ. ДЛЯ ГІМНАЗІЙ (гуртові замовлення)

40% ЗНИЖКИ

Книгарням, кооперативам і кооператорам 25% знижки.

Замовляти: „Prometej“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Вийшла друком нова книжка

»ВОЛЯ й УСПІХ«

відомий твір Орісона Мардена в перекладі В. Приходька. Видання третє.

Зміст: 1) Як використовувати обставини, 2) Молодь серед несприятливих обставин, 3) Залізна воля, 4) Як використовувати власний час, 5) Здібні хлопці не на своїй дорозі, 6) Який фах вибрати, 7) Зосередження енергії, 8) Точний час, 9) Радість і довге життя, 10) Добре виховання — умова успіху.

Ціна 15 НМ. Замовляти: Книжкове товариство „Універсальна бібліотека“ — Regensburg, Obermünsterstraße 13/1 — Тоскі Леонід.

Нововідкрита перша концесіована Українська Книгарня

München, Dachauerstraße 9/1

має стало на складі

КНИЖКИ всі, що досі появилися і є в продажі, ЖУРНАЛИ всі, що тепер видаються, ЧАСОПИСИ і циклоstileві видання, ШКІЛЬНЕ І КАНЦЕЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ.

У.Т.Г.І.

СЕКТОР ПОЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі

І. ПРОДОВЖУЄ ВПИСИ СТУДІЙНИКІВ НА:

Курси Журналістики І цикл (предмети: Політична Економія, Загальна Наука Права, Основи Журналізму ч. I та II, Історія Української Преси, Англійська Мова) — студ. такса 440 н. марок.

Цикл Ботаніки (предмети: Морфологія, Анатомія, Систематика, Фізіологія рослин) — студ. такса 200 н. мар.

II. ВІДЧИНЯЄ ВПИСИ СТУДІЙНИКІВ НА:

Позаочний Економічний Факультет — I семестр (предмети: Політична Економія, Загальна Наука Права, Теорія Кооперації, Історія України, Господарство Місцевого Самоврядування, Комерційна Арифметика, Соціальна Гігієна, Загальна Торгов. Кореспонденція, Англійська Мова.) — студ. такса 520 н. марок.

Позаочну Високу Школу Державних Наук — I семестр (предмети: Політична Економія, Загальна Наука Права, Основи Журналізму ч. I та II, Історія України, Українська Мова, Націологія, Англійська Мова, Історія Української Преси) — студ. такса 575 н. мар.

Позаочні Курси Українознавства — I цикл (предмети: Історія України, Історія Української Літератури ч. I — Народня Слоvesна Творчість, Націологія, Українська Мова, Історія Української Преси) — студ. такса 235 н. мар.

На вишезгадані школи й курси приймаються в студенти — особи з матурою, в курсанти — належно підготовлені до студій.

Матурині предмети вишезгаданих шкіл і циклів та на такі поодинокі курси: Торговельне Право, Дендрологія (Шпилькові породи), Американське Промислове Пасічництво, Загальне Городництво, Практичне Милосварство — на предмети всі приймаються лише курсантами.

При вписі на будь-який курс чи предмет ще вписового 20 н. мар.; при вписі на декілька курсів вписове платиться лише один раз.

Інформації, проспекти та бланки для впису жадайте від найближчої Делегатури УТГІ, або безпосередньо від Сектору Позаочного Навчання УТГІ: Ukrainisches Technisch-Wirtschaftliches Institut, Regensburg, Ganghofer-Siedlung, Paul Heuserstr. 2.

Український Університет в Авґсбурзі

оголошує прийом студентів на природничий факультет (хемічний і біологічний відділи) I і IV семестри.

Університет має обладнану хемічну лабораторію і біологічний кабінет, які забезпечують практичні лабораторні роботи студентів.

На I семестр приймаються особи з закінченою середньою освітою, на IV — відповідно з попередніми студіями.

Заяви подаються на ім'я Ректора Університету. Термін подачі до 20 травня, початок навчання 25 травня.

Український Університет Авґсбург, Сомме-Казерне.

РОЗШУКИ

— Петро Дяків, Канада, шукає: швагра Петра Засідка із с. Слобідка Болшовецька, пов. Рогатин. 2

— Петро Левіцький, Канада, шукає: Василя Левіцького із с. Хоцеп, пов. Леско. 2

— Захарій Полоз, Канада, шукає: а) Івана Полоза із с. Дубківці пов. Скалат, був до 1942 р. в німецькому полоні. б) Левка Полоз із с. Дубківці пов. Скалат, взятий німцями на примусові роботи. 1

— Іван і Марія Колодій, Канада, шукає: Михайла Пукаса з Мекіша Нового пов. Ярослав. Петра, Івана і Юрка Колодій із с. Маковийська пов. Ярослав. Катерину Колодій із с. Кораніпа пов. Ярослав. 1

— Федір Король, Канада, шукає: жінку Анну Король і дітей Василя і Параску, усі із с. Воронів, пов. Городенка. 1

— Петро Слюз Канада, шукає: Івана Слюз зі Стоянова пов. Радехів, Марину Гольк або її синів Бронка і Едика із с. Загаї на Волині. 1

— Іван Маркуш, Канада, шукає: Миколу, Дмитра, Андрія і Ганю Банк із с. Бедевля пов. Тячево, Карпатська Україна. 1

— Катерина Доскоц, Франція, шукає: Анну Левандовську із с. Бахів пов. Перемішль. 1

— Максимів Пелягія, Франція, шукає: Юлію Максимів і Михайла Міклуча із Коровиці Голодівської. Михайла Ребізанта з Лукавця пов. Лукачів. 1

— Теодозія Хемій, Канада, шукає: Петра і Варвару Хемій із с. Мединя пов. Збарж. 1

— Степан Горяк, Канада, шукає: Ілька і Анну Білик з с. Мігова пов. Добромиль. 1

Хто знав би про їх долю, прошу писати на адресу: Rechtsanwaltsbüro, Zell am See, Postplatz 19, Land Salzburg, Austria

— Ксенію Лозову, Янів, — Лозовий Теодор. Ляндек-Тіроль (Oesterreich), табір УНРРА.

— Брата Горячого Дмитра, двоюрідну сестру Горячу Олену, братів: Щербину Олексу, Сосну Василя та дядька Кравця Олексу з сином Іваном та Михайлом — Горячий Іван з околиць Холодного Яру. Авґсбург, Соммеказерне, Блок I, кімн. 106.

— Знайомих: Білика Дем'яна (Терешковича) та Івана Деняка. Хто знає про їх долю або місце перебування прошу повідомити на адресу „У. В.“ Земляк.

— Рідних і знайомих: брата двоюрідного Чайку Івана, дружину його Олену та знайомого Моргуна Івана-Дмитро Вілов. Дінкельбюль (13а) Готель Вайсез-Роз. 2

— Баранок Петро - 1833 Grand Frunk St. Montreal Canada - пошукує сестринку Зварича с. Василя з Вільховець, Тарнопільщина.

— Рідних та знайомих — Довженко Кирило Н., Регенсбург, Гангоферзідлонґ район 10, ч. 14, кімн. 419.

— Брата Горбенка Петра, народж. 1923 р. — Горбенко Наталя. Мюнхен-Фельдмохінґ ДП табір, барак 17/1. 3

— Кунахова Дмитра, народж. 1923 р. та Язикова Володимира — Кунахів Єфім. Писати на „Українські Вісті“

— Репік Петро з Димера, розшукує Горбаченка Федора та інших друзів, писати на адресу редакції „Укр. Вістей“.

— Інженера Федора Рибалко-Рибальченка — Микола Куліковський. Кораталь, 6/Штутгарт, Ребманштр. 11. 2

— Дочку Муравську Ніну — Марковська Катерина. Табір Алєндорф.

— Синів — Степана і Івана — Козел Марія. Табір Алєндорф.

— Батька Юрія Мішовського — Ірина-Тамара Мішовська. Грубе Мессель, 6/Дармштадту, Гавітштр. 5 Гессен.

— Своїх братів — Ковалева Василя, Ковалева Савку — Ковалів Онуфрій. Мюнхен Фюстернрідерштрассе 155 а.

— Набродського Зенона — Осипчук Максим з Нового Села, Дінкельсбїль, Нортлінґенштрассе 52. УНРРА 1041. 2

— Своїх родичів і знайомих — Хмільський Іван з с. Хмільв ДП Камп 25. В. (20) Галліндорф юбер Брауншвайг (Бріт. зона).

— Сестер — Софію та Катерину, що перебували в Австрії коло Лінцу — Підвірний Микола. Гамбург — Гойграбен, „Фалькенберг“ Укр. табір.

— Своїх друзів — Петра Луця і Теодора Лужницького — Іван Гусак. Вайсегорі, Оберґайсенштрассе № 2.

— Бабича Олександра, Бориса та Нонну — Бабич Петро. Мюнхен, Гілтешперґерштрассе 69.

— Ярмолєнка Василя, 1921 р., Крапівницького Василя, Шпака Валентина, Коменданта Данила, — хто знає про них, прошу сповістити на адресу „Українські Вісті“.

— Розшукую Катерину Опішок, доньку Петра з Білича Горішн. пов. Самбір, що останньо працювала в окрузі Унтер-Донау, та Телєна Степана з Білича Долішн. сина Миколи, що працював в Північній Німеччині. Хто знає що про згадані особи, прошу повідомити на адресу: Людвіґсбург, Беденґейзерштр. 19, Пилишок Микита.

— Своїх рідних та знайомих пошукують — Орошенко Іван та Рибалка Купрій, Остеррайх, Форальберг, ст. Брегенц, табір Форельостер, барак 6, кімн. 119.

— Тольчинського Євгена — мати Тольчинська Віра. Бісенґофен (Альгау). Бангофрєстаураціон. 4

— Януша Євгена — Микола Януш Франкфурт на Майні, Мерфельдерландштрассе 200. — Захсенгаузен.

— Друзі і земляки! Відгукніться на редакцію „У. В.“ для Ф. Пестушко.

— Лукію Тищенко з дітьми — Василь Тищенко, Майц-Кастель, Камп 579, бл. 3, кімн. 61.

— Сина Павла з Володимирського повіту, що в 1943 р. арештований німцями, сидів в Луцькій в'язниці на Волині, шукає Сергій Петрович, (13 а) Форґайм — Марквілле, Пост; Зульдіркен, юбер Ноймаркт, Опф. У. С. Зоне Германі. — Інші часописи прошу передрукувати.

— Брата Очварука Романа, Сапруна Павла та знайомих — Заєць Павло, Фінґорст бай Ганновер, укр. табір, гараж 23-14. 1

— Матвієнко Тошо Микитівну, що до капітуляції була в Нюрнберзі — сестра Матвієнко Марія, „Українські Вісті“.

— Рідних та знайомих — Миколаєнко Василь „Українські Вісті“. 1 — Рідних та знайомих — Могила Олекса, „Українські Вісті“.

— Анатоль Сидор розшукує двоюрідну сестру Тошо та Валю Фабіян, Тошо Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вісті“.

— Усик Леонід — відгукнісь на адресу „Українські Вісті“ для Владислава.

— Рідних та знайомих — Маурук Осип, „Українські Вісті“. 1

— Рідних та знайомих — Бова Микола, „Українські Вісті“. 1

— Сестру Марію Бідоцьку, останньо перебувала в Австрії. Хто знає прошу повідомити: Бідоцька Теодор, Любек-Шлутуп, Карлсруерштрассе, Українцан Камп. Брайтлінґ.

— Буркотенка Василя, народж. 1925 р., Борцова — сестра Буркотенко Анна. Ганновер табір ім. Лисенка.

— Алочку Хітько, Юрія Бондарєва, рідних та знайомих — Колісник Юрій. Регенсбург, Штадтамгоф, Герґардінґер, штр. 2/6, Штудентенґайм.

— Рідних і знайомих з с. Пляшевої — Парницький Андрій, Кюльбінґен ч. 19, Пост Віклесґейт, 6/Ансбах.

— Познань. Олю, Осипе, Марку, відгукнісь на „Українські Вісті“ — Геня Роман.

— Батьків: Варвару та Івана Явір, брата Миколу Явір та знайомих Параску та Петра Кіг — Ніна Явір. (13) Ансбах (Міттельфр.) Гумбольдштрассе 55.

— Великопольського Мирослава, 21 року, що в січні 1945 р. був в лікарні на Словаччині. Хто знає би що про його долю, прошу повідомити на адресу: Кепко Антія, Регенсбург, Розегерштрассе 45-253.

— Для Борецького Юрка до відібрання знаходиться лист в адміністрації „Українські Вісті“. 4.

— Сина Юру та знайомих — Деркач Михайло з дружиною (16) Kassel, Oberzwehren, Mattenbergstraße 27, A. Mahrenholz. 2.

— Морозова Павла, народж. 1923. 3/4 — батьки: Іван Д. і Наталя Р. Морозови, що жили в Лодзі Г.Г. 64. Авґсбург Сомме-казерне, Український табір, блок 3, кімн. 22.

— Гуляницьку Наталю, Івашенка Андрія та Бурсакову Дору з дочками. Тамарою та Наталею — Ніна Сіренко. Ноймаркт/Обіф, УНРРА 1042. 3

— Увага! Хто знає будь-що про Митрона Роджільського (останньо перебував у Данціґ-Лянґфурі) ласкаво прохаю повідомити на адресу: Elsa Otto, Hersfeld/Hessen, Hehnebergerstr. 14.

— Тоцьку Наталку, Тоцького Миколу — Тоцький Павло. Фінґорштрассе бай Ганновер. Український табір, гараж 23-13. 3

— Степанкова Георгія (Юрія), Степанкова Дмитра — мати Надія Степанкова, Міттенвальд, Камп Лютєнзеє, Теам 1064.

— Панфілович Людвіку Миколаївну, народж. 1912 р. з дозвількою Валентиною Єфліоною, народж. 1937 р. з села Дашківки — Юхим Желєнков. Міттенвальд-Лютєнзеє. 1

— Друзі і знайомих — Бєсараб Іван. Фінґорст бай Ганновер, Український табір барак 23/14. 3.

— Черниченка Якова, Мисошенка Івана і сина Мирошника Павла — Мирошник Тихон, Авґсбург, Сомме-казерне, Бл. 2. кім. 79.

Часопис «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» виходить ЩОНЕДІЛІ

Приймається передплата:

На 1 місяць — 4 НМ

„ 3 „ — 12 НМ

Ціна окремого числа 1 НМ.

Організуйте групову передплату та зголосуйтеся для кольторґажу. — Кольторґерам знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертаєтесь листово і особисто до Адміністр. Administration „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавнича спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміщених дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим співпрацівникам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“, кім. 8—12 гол. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.